

9
1971

FLACĂRA

VOLUM XX
NR. 821
FEBRUARIE 1971

Biblioteca Municipality Deva
SALA DE LECTURĂ

TINERETUL ȚĂRII A DELIBERAT ÎN CONGRES

Tovarășul Nicolae Ceaușescu se întreține cu delegații străini sosiți la Congres.
Un schimb sincer de păreri, într-o pauză a lucrărilor Congresului.

Între 18 și 21 februarie, 2 000 de tineri, reprezentând peste 2 400 000 de uteciști din întreaga țară — muncitori, lucrători ai ogoarelor, ingineri, tehnicieni, studenți, elevi, militari, învățători, profesori, cercetători științifici, oameni de artă — s-au întrunit în forul suprem al organizației lor, Congresul Uniunii Tineretului Comunist.

La început de an și la confluența dintre două cincinale, într-o perioadă în care Direcțiile anticipatează emoționant dezvoltarea des tinului colectiv al poporului nostru, actualul Congres al U.T.C. a înscris în rîndul temelor centrale ale dezbaterilor sale măsurile concrete de participare mai activă a tineretului la întreaga viață economică a țării, de creștere a eficienței activității organizațiilor U.T.C., pentru dezvoltarea în sufletul și conștiința tineretului nostru a sentimentului dragostei de țară, al dăruirii fără margini pentru triumful măreței cauze a socialismului și comunismului.

«Este mai presus de orice îndoială — arătat tovarășul Nicolae Ceaușescu, într-o amplă cuvîntare rostită cu acest prilej — că bravul tineret al patriei noastre, urmînd neabătut politica internă și externă a partidului, nu va precupeți nici un efort pentru a-și face simțită prezența sa dinamică, tu multuoasă, în realizarea tuturor edificiilor următorului cincinal, în munca pentru făurirea unei vieți îmbelșugate, în conducerea societății socialiste românești, în lupta pentru înflorirea patriei noastre socialiste».

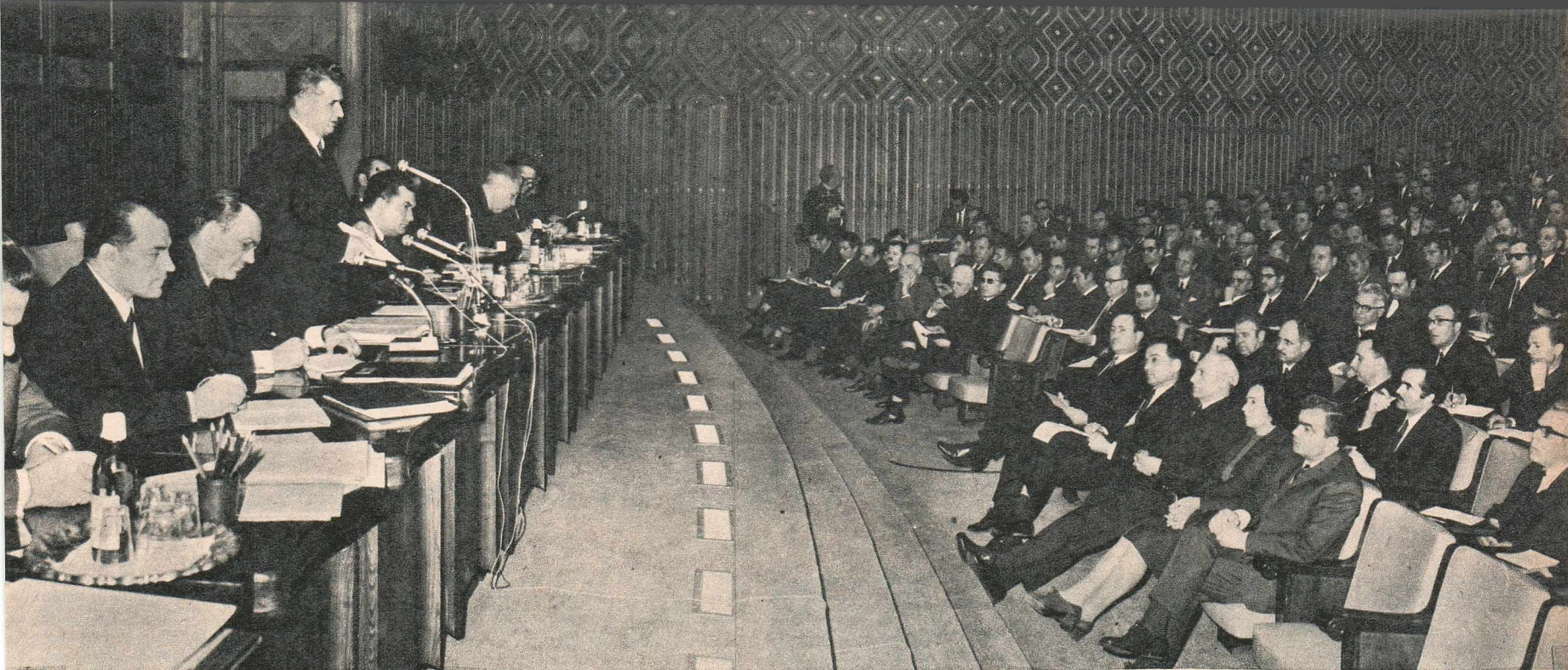
Aprecierile conducerii partidului asupra contribuției pe care tineretul și organizația sa revoluționară o aduc la opera de construcție socialistă au constituit pentru întreg tineretul patriei o puternică îmbărbătare, o înflăcărată chemare spre noi eforturi, pentru a fi în continuare la înălțimea acestor aprecieri și a speranțelor pe care partidul, întregul popor, și le pune în tînăra generație a țării.

O NOUĂ VIZITĂ DE LUCRU A TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU

Pe linia tradiției instaurate de conducerea partidului nostru în scopul cunoașterii n mijlocite a problemelor care stau în fața colectivelor de muncă, simbătă, 20 februarie tovarășul Nicolae Ceaușescu a întreprins nouă vizită de lucru în unitățile industriale din Capitală. Au fost vizitate de data aceeaș întreprinderea de panificație «Titan», fabrica «Antrefrig», fabrica de preparate și conserve din carne «Mistrețul», Abatorul, Fabrica de produse zaharoase-București, fabrica de bere «Rahova», întreprinderea de industrializare a laptelui-Militari.

De la stația Leul și pînă la întreprinderea pentru industrializarea laptelui-Militari, tovarășul Nicolae Ceaușescu și persoanele care l-au însoțit au mers cu noul tramvai de mare capacitate, construit de Atelierele centrale ale întreprinderii de transport din București, apreciind condițiile confortabile de călătorit.

Pretutindeni marele dialog dintre partid și popor a prilejuit și de data aceasta o analiză profundă a problemelor actuale ale industriei noastre și o dezbaterie vie, dinamică, asupra căilor și metodelor pentru îndeplinirea planurilor de perspectivă.

1

UN ÎNALT FORUM AL VIEȚII NOASTRE ECONOMICE

Luni, 22 februarie, în prezența tovarășului Nicolae Ceaușescu și a altor conducători de stat și de partid, s-au deschis la București lucrările Consfătuirii de lucru a conducătorilor centralelor industriale și ai celorlalte unități cu statut de centrală.

În cursul dezbaterilor, participanții la discuții au reliefat elementele esențiale care caracterizează activitatea noilor organisme economice și au propus o mai bună delimitare și precizare a atribuțiilor centralelor industriale, formulând totodată critici asupra unor deficiențe care mai persistă în organizarea și funcționarea acestor organisme, asupra stilului de muncă al unor ministere și organe centrale.

În încheierea dezbaterilor, a luat cuvântul tovarășul Nicolae Ceaușescu, care a rostit o amplă și atotcuprinzătoare cuvântare, subliniată în repetate rânduri cu vii și îndelungate aplauze. Secretarul general al partidului a indicat, totodată, metodele și căile pentru perfecționarea activității centralelor și unităților cu statut de centrală, a raporturilor acestora cu întreprinderile componente și cu ministerele.

Consfătuirea de la București (fotografia 1) a reliefat, o dată mai mult, largul democratism al vieții noastre economice.

Vineri, 19 februarie, s-au desfășurat la București lucrările Plenarei Consiliului oamenilor muncii de naționalitate germană din Republica Socialistă România. Cu acest prilej tovarășul Nicolae Ceaușescu a făcut o amplă expunere a principiilor partidului nostru de întărire a colaborării și frăției dintre toți oamenii muncii, fără deosebire de naționalitate (fotografia 2).

Vizitind fabrica «Antrefrig», pe drept cuvânt numită «cămara Bucureștiului» (fotografia 3).

2

3

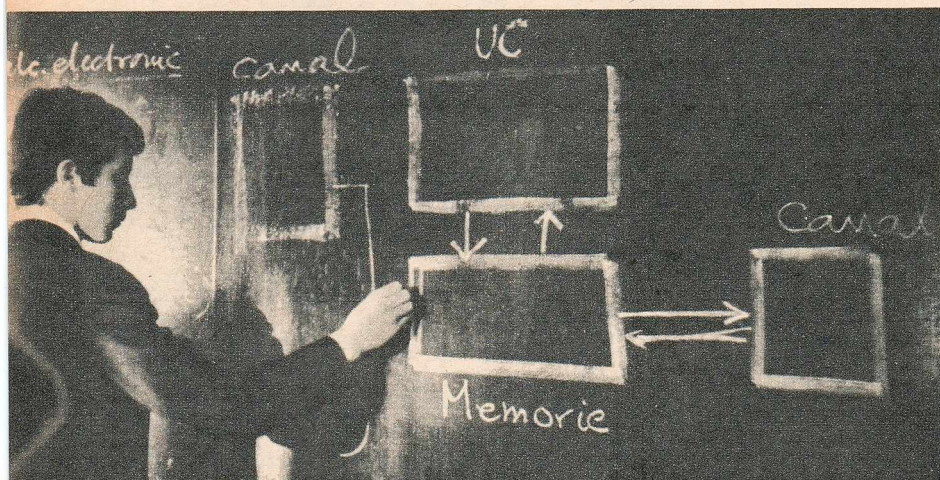

ȘAPTE ZILE ÎN IMAGINI

ÎN PREMIERĂ:

LICEUL ROMÂNESC A PĂȘIT ÎN ERA INFORMATICII!

reacțiile elevilor, căci asupra necesității unei asemenea inițieri pentru elevii de școală medie și asupra însemnătății inițiativei Ministerului Învățământului toată lumea este de acord.

Dan Romașcanu, Costin Răican și Viorel Ciurea au emis — pe diferite voci, ca să spunem așa — o părere extrem de interesantă. (Li citez «în bloc» fiindcă aceeași idee a fost reluată, sub o formă sau alta, de toți trei.) Ei au pus punctul pe i, cred eu, afirmând — cu o maturitate oarecum surprinzătoare la băieții de 16-17 ani — că familiarizarea cu calculatoarele reprezintă o coordonată a culturii generale a omului zilelor noastre. După cum a spus-o plastic unul din ei:

— Un matematician sau un electronist trebuie să cunoască operele unui Eminescu sau Caragiale. Dar și un literat care se respectă trebuie să aibă habar de calculatoarele, căci ele sînt un auxiliar al muncii intelectuale în general.

— În fond — a completat altul — și un filolog trebuie să știe ce este aceea o rădăcină pătrată. La fel, el trebuie să știe cite ceva despre funcționarea unei mașini electronice de calcul.

— Și apoi — a conchis al treilea — calculatoarele devin indispensabile în statistică. Și de statistică ce profesiune se poate lipsi?

Un alt interlocutor, Sorin Constantin Zbârcea, de asemenea elev în clasa a XI-a la Liceul «Nicolae Bălcescu», ne spunea:

— Dintre noi, cei care urmăm acest curs, o parte, poate, se vor dedica muncii de cercetare în domenii care nu vor fi neapărat legate de domeniul informaticii, dar este unanim cunoscut că sistemele electronice de programare și-au găsit aplicabilitatea azi în toate ramurile științei și culturii. Cunoașterea posibilităților de utilizare a calculatoarelor va permite o exploatare judicioasă a lor de o masă mare de intelectuali.

— Dar în ce privește viitoarea dv. profesiune?

— În domeniul de care sînt legate planurile mele de viitor, energetica, văd o mare aplicabilitate a acestor fantastice creații ale

ultimilor 20 de ani. Ele au fost deja introduse în serviciile dispeceratelor și rolul lor va crește continuu. Cred că aria utilizării lor în sectorul energetic se va mări atunci cînd va putea fi posibilă o programare a lor pentru studiul structurii materiei.

În paranteză fie zis, această idee a tinărului nostru interlocutor a prins deja viață, calculatoarele fiind de acum în mod curent folosite de atomiști în cercetările lor, inclusiv de cei din țara noastră. Dar aceasta este o altă problemă.

— În prezent se formează o a doua grupă de «voluntari» de la același liceu și este demn de subliniat — ne-a spus tovarăsa directoare Cosma — că printre ei sînt și mulți «umanisti». Un semn al timpului!

Și acum câteva cuvinte despre programa analitică. Ea ni se pare cuprinzătoare și echilibrată, inițind treptat pe elevi în procesele de calcul cu ajutorul schemelor logice, în descrierea sistemelor de calcul (elemente de aritmetică binară, circuite logice, unitatea centrală și echipamentele periferice, programarea automată), în limbajul FORTRAN și — poate lucrul cel mai interesant — în aplicații ale calculatoarelor în calculul algebric, analiza matematică, calculul probabilităților, în fizică și chimie etc.

Firește, cursul este abia la început și nu înseamnă a fi prea pesimist afirmînd că vor apărea, probabil, probleme pe parcurs, greu-tăți «de creștere». Dar începutul a fost făcut (ne referim la liceele de cultură generală, căci clase de informatică mai funcționează și la unele licee economice), și acesta este principalul. Pe de altă parte, cred, nu înseamnă a fi prea optimist exprimînd părerea că același entuziasm real și fără fard pe care l-am văzut deunăzi, la mic și mare, la Centrul de calcul al Universității (fotografiile noastre vă înfățișează aspecte din timpul cursului, care nu necesită comentarii) nu va slăbi pe parcurs. Dimpotrivă, sîntem convinși că de pe acum mulți, foarte mulți elevi din alte licee, îi invidiază pe colegii lor de la clasa de informatică nr. 1...

L. N.

Fotografiile de pe această pagină își vor avea poate locul cîndva, într-o istorie a învățămîntului românesc în anii '70, întrucît ele reprezintă aspecte de la primul curs experimental de informatică pentru elevii școlilor medii de cultură generală. Acest curs a început acum trei săptămîni, iar participanții sînt de două ori favorizați: în primul rînd pentru că sînt «pionieri», cei dintîi dintre cei dintîi; în al doilea rînd, pentru că au acces la un calculator puternic, acela aparținînd Centrului de calcul al Universității din București.

«Pionierii» sînt elevi din clasa a XI-a a Liceului «Nicolae Bălcescu» din București, dar, firește, pe măsură ce experiența se va amplifica, ea va cuprinde și alte licee.

În ultimele zile am avut o serie de discuții animate cu cei direct în cauză, cu elevii care, «liberi și nesiliți de nimeni», și-au exprimat dorința de a urma acest curs în cadrul orelor de practică, cu directoarea liceului bucureștean ales pentru experimentare, tovarășa Ioana Cosma, și cu instructorii de la Centrul de calcul al Universității. Nu voi ascunde că cel mai mult mă interesau

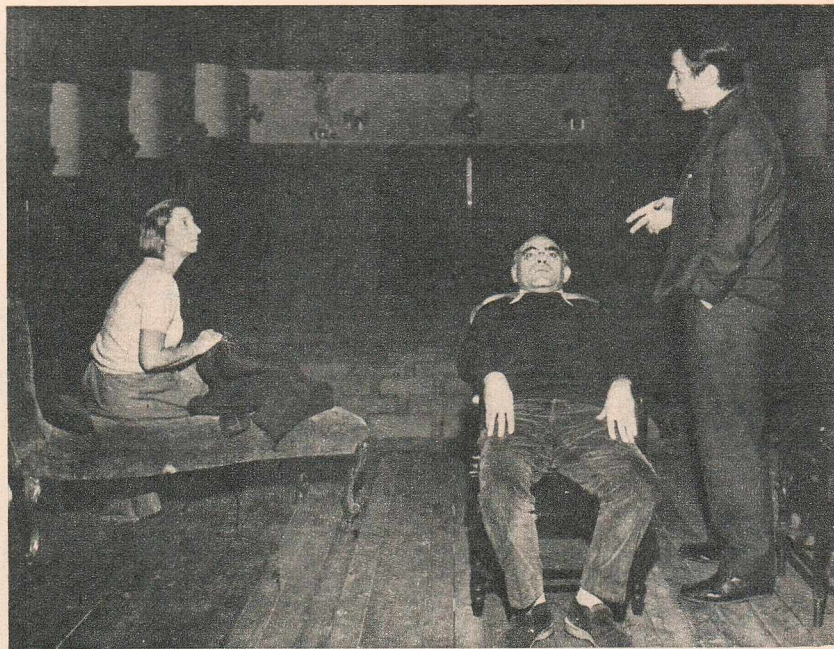
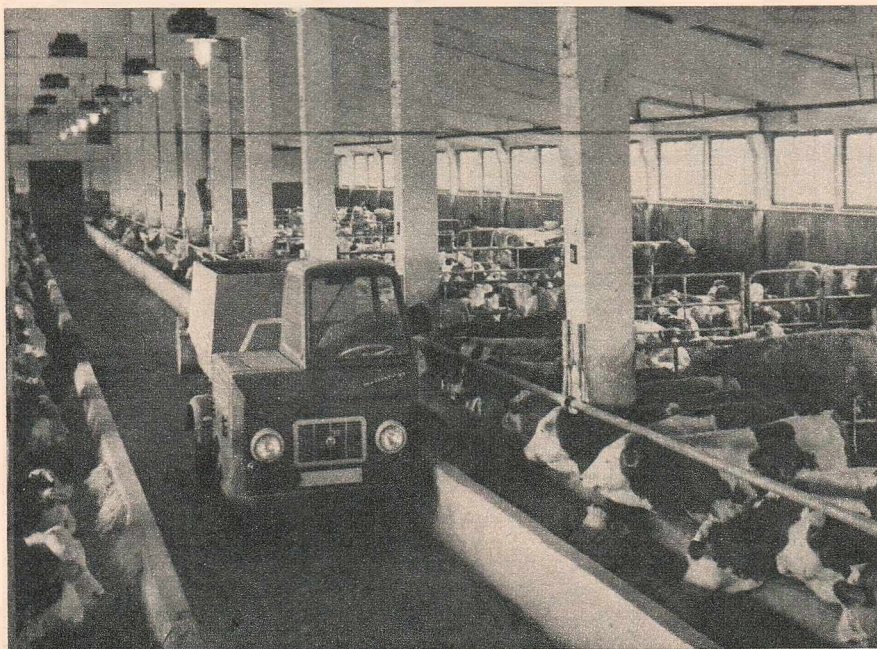
COPERTA NOASTRĂ

«Mihai Viteazul» a prilejuit **IRINEI GÂRDESCU** încă o confirmare a autenticului său talent, a unei inteligențe artistice care nu dă greș.

Fotografie de **S. STEINER**

Prezentarea artistică:
Alexandru FRANCIS

FLACARA. Redacția: București, Piața Științei 1, Sectorul 1. Căsuța poștală 41 12. Ot. 33. Telefon 17.60.10 — int. 1744. TIPARUL executat la Combinatul poligrafic «Casa Științei».

Vițelii nu mai pot să fie mofturoși! Îngrășătoaria de bovine de la I.A.S.-Iernut îi supraveghează cu pricepere pe micii pensionari, care de la vârsta de 7-15 zile cresc nu numai pînă la respectabila vîrstă de un an, dar și în greutate, ajungînd pînă la 350 kg. Complexul, după cum puteți vedea și în fotografie, este modern echipat și poate să adăpostească în condiții optime pînă la 9 600 de vițeli.

dialog
la
a.r.i.a.

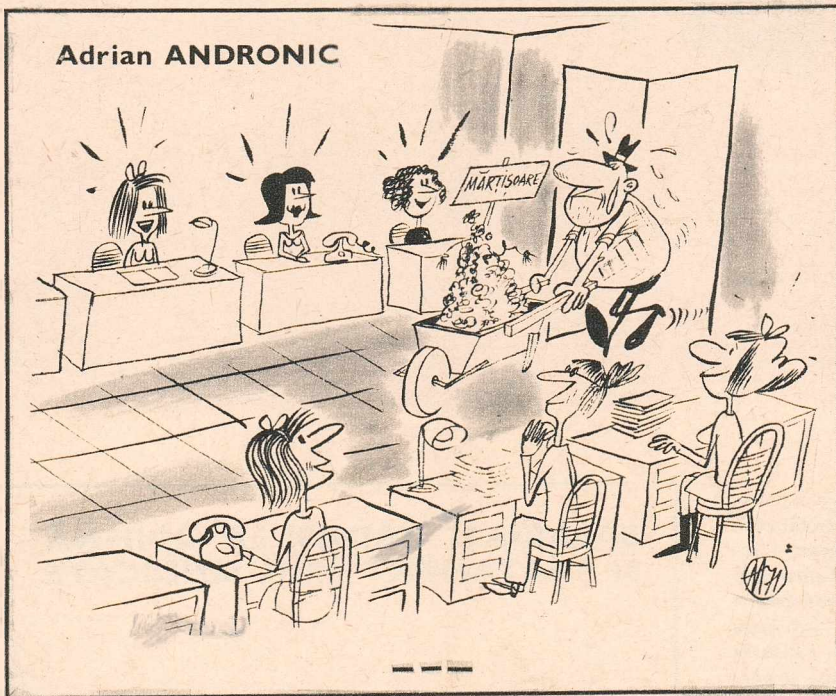

A.R.I.A. (Agenția română de impresariat artistic) — fosta O.S.T.A. — ține să-și onoreze cu adevărat titlatura de azi, să ne convingă că dincolo de noul său nume se află strădania unei restructurări de conținut a activității sale, de adaptare la cerințele impresariatului modern. «Ce se înțelege, de fapt, prin această noțiune»? Am adresat această întrebare cunoscutului muzicolog și critic de artă **George SBĂRCEA**, directorul artistic al instituției:

— Transformarea impresarului într-un agent dinamic, capabil să mijlocească vehicularea artiștilor, a unor creații estetice de calitate și, deopotrivă, să fie stăpîn pe toate implicațiile specificului spectacolelor. A.R.I.A. trebuie să fie mai mult decît un organizator de spectacole, are datoria de a fi un organ prin care arta românească se afirmă în lume și cu ajutorul căruia, la rîndul ei, arta mondială să fie prezentă la noi prin manifestări de ținută. Cred că A.R.I.A. trebuie să vină în întîmpinarea dorinței oamenilor de a se destinde civilizată și, în același timp, trebuie să răspundă imperativelor unei adevărate educații estetice. Treaba aceasta presupune existența unor elemente capabile, de care instituția noastră dispune și căroră, cu timpul, li se vor alătura noi energii, necesare cantității și calității muncii de impresariat.

M. M.

Adrian ANDRONIC

mărțișoare,
mărțișoare...!

...Iar după ghiociei, mărțișoarele, veritabili, romantici și nelipsiți emișari ai primăverii. În București numărul minicadourilor tradiționale este la ora actuală de ordinul milioaneilor. Trei milioane de mărțișoare și șase milioane de șnururi au fost executate numai de membrii cooperativei «Arta aplicată».

de trei ori
la rampă,
liviu ciulei

Astă-seară, pe scena Teatrului «Bulandra», o nouă întâlnire cu Liviu Ciulei, în tripla sa ipostază de regizor, scenograf și actor. De astă dată harul său polyvalent se exercită asupra piesei lui Dürrenmatt, «Play Strindberg», o repovestire, din unghi comic, a înfrîngătorului «Dans al morții» al lui Strindberg, spectacol care ne stîrnete cu atît mai mult curiozitatea cu cît Ciulei — atras mai mult de monumentalul baroc — nu se lasă în mod obișnuit sedus de virtuțile comicului. Formînd cu Clody Bertola și Victor Rebengiuc un trio despre care putem liniștiți presupune că va fi excelent, Liviu Ciulei și-a luat drept colaborator la regie pe Petre Gheorghiu, care va interpreta totodată, alternativ cu Ciulei, rolul căpitanului Edgar.

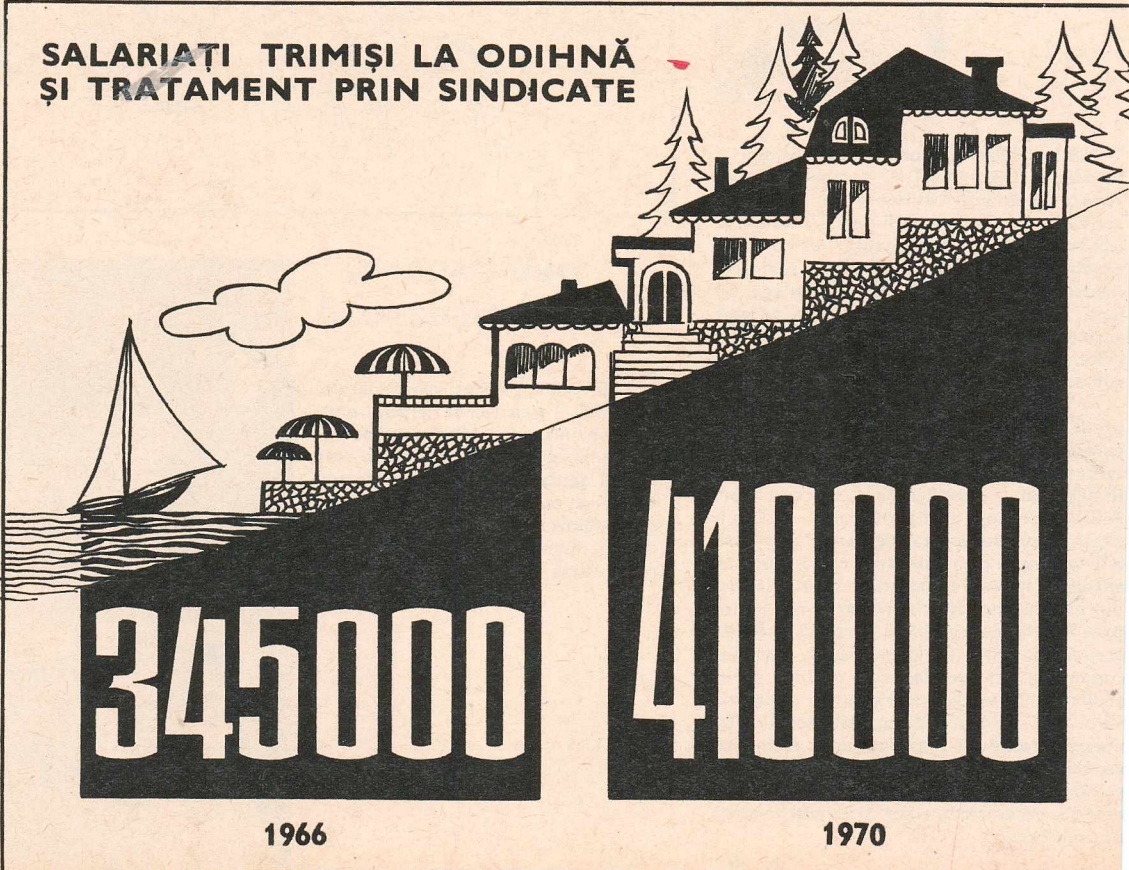
**CINCI ANI
DE MUNCĂ
ȘI DE SUCESE
PRESTIGIOASE**

TREPTTE PE CALEA BUNĂSTĂRII (II)

Hărnicia tradițională a poporului român a căpătat în acești ani noi, nevănuite dimensiuni. Am învățat să muncim mai bine, mai repede, mai inteligent. Căutările creatoare au găsit teren fertil, munca sub semnul exigenței maxime, al continuei autodepășiri, a devenit suprem criteriu de apreciere. Întreaga economie a realizat un impresionant salt calitativ grație preocupării noastre de a ne organiza și perfecționa neconștient activitatea, de a obține o sporire substanțială a productivității muncii. Urmarea acestui efort de mare intensitate o poate constata oricine: un șuvoi impresionant de cele mai diverse produse, care direct sau indirect ne îmbogățesc viața, ne-o fac mai plină. Așa cum arăta secretarul general al partidului, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, în expunerea sa la ședința Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R. și a guvernului, din 25 noiembrie 1970: «Rezultatele obținute în sfera producției materiale se reflectă sintetic în sporirea de aproape o dată și jumătate a venitului național, corespunzând unui ritm mediu anual de 7,7 la sută. Aceasta a permis adoptarea de noi măsuri pentru ridicarea nivelului de trai al celor ce muncesc».

Sigur că în acest domeniu mai sînt încă multe de făcut, mai e loc de mai bine. Un consumator din an în an mai exigent, pe drept cuvînt mai exigent, o cere. Pentru aceasta sînt necesare o perfecționare, un ritm încă și mai intens de muncă, o desfășurare de inteligență în acțiune încă și mai impresionantă. De pe acum, saltul realizat de industria noastră de bunuri de consum este considerabil. Graficele, cifrele, sînt elocvente în a oglindi progresul rapid realizat de națiunea noastră pe scara civilizației. Vă invităm să le parcurgeți, în ipostazele lor cele mai direct legate de bunăstarea individului.

**SALARIAȚI TRIMIȘI LA ODIHNĂ
ȘI TRATAMENT PRIN SINDICATE**

Calitatea unor produse de folosință îndelungată, cum ar fi frigiderele, mașinile de spălat rufe etc., este din ce în ce mai bună.

CONFECȚII, PRODUSE DE UZ CASNIC

Pe bună dreptate pretindem comerțului nostru, industriei noastre ușoare, stoffe mai bune, confecții moderne și variate ca modele, încălțăminte în pas cu moda și de calitate, pe scurt, bun-gust și eleganță. Dorim ca televizorul nostru să aibă imaginea cea mai clară, radioul să ne redea nealterate sunetele muzicii enesiene. Toate aceste dorințe și încă nenumărate altele au devenit legitime prin crearea unei puternice și complexe industrii construite și dezvoltate

Orașele țării se îmbogățesc cu adevărate palate de cultură (în fotografie, noua casă de cultură din centrul orașului Suceava).

DINAMICA TURISMULUI INTERN

3000000

1965

PESTE

6000000

1970

tate prin efortul cinstit și, adeseori, greu al fiecăruia din noi. Productivitatea acestor noi întreprinderi a asigurat o serie de produse mult superioare atât cantitativ cât și calitativ perioadei 1961—1965. Astfel, numai în 1970 s-au livrat comerțului spre desfacere circa 32 800 000 perechi încălțăminte, aproape un milion jumătate de costume bărbătești, circa două milioane de rochii, 1 600 000 paltoane etc., etc. De asemenea, numai în anul 1970 s-au vândut 143,4 mii de răcitoare electrice, 109,7 mii mașini de spălat rufe, 66,8 mii aspiratoare de praf, 25,5 mii autoturisme etc., etc.

Comparativ cu anul 1965, aceasta înseamnă cu 122,1% mai multe răcitoare electrice, cu 130,1% mai multe mașini de spălat rufe, cu 134,6% mai multe mașini de cusut etc.

TURISM LA MUNTE

Munții, munții noștri atât de pitorești, cunosc în acești ani o adevărată «invazie» de turiști veniți să se fortifice, să se bucure de peisaj, de aerul puternic ozonat al înălțimilor. Statul a alocat importante sume pentru construirea unor hoteluri alpine și cabane, pentru modernizarea celor existente. Renumite stațiuni ca Predeal, Poiana Brașov, Bran etc. au fost dotate cu noi hoteluri, drumuri de acces și alte amenajări turistice. Numai în masivul Bucegilor în ultimul cincinal s-au construit și amenajat 30 restaurante, cabane, campinguri, moteluri etc., s-au înălțat 5 noi hoteluri. De

CINCI ANI DE MUNCĂ ȘI DE SUCESE PRESTIGIOASE

asemenea au fost date în folosință 2 teleferice și 6 teleschiuri, 2 pirtii de schi, luminate. Ca urmare, numărul turiștilor a fost de peste 2,4 ori mai mare decât în 1965 în întreaga zonă montană (1 300 000 turiști români și străini găzduiți în hoteluri, cabane, campinguri etc.).

Modernizarea și construcția de noi hoteluri și cabane se realizează și în alte masive muntoase, în Apuseni, Retezat, Făgăraș.

TURISMUL LA MARE

Adevărate perle, stațiunile de odihnă cuprind litoralul românesc, se ramifică din an în an, câștigă în frumusețe, eleganță, bun-gust. În anii 1966-1970 numărul locurilor la hotelurile de pe litoral s-a dublat (în 1966 existau 88 hoteluri cu 23 990 locuri, în 1970, 187 cu 47 936 locuri!).

Au apărut stațiuni complet noi, concepute modern, asigurând un confort superior, cum ar fi: Neptun, Jupiter, Venus, Saturn, Mamaia-Nord.

A fost dublată suprafața plajelor, ajungându-se la 80 000 mp, iar parcurile și zonele de agrement au crescut, în aceeași perioadă de timp, de la 297 ha la 573 ha.

CONCEDIUL DE ODIHNĂ

În perioada 1966-1970 peste 3 900 000 de cetățeni au beneficiat de cură balneară sau de odihnă în stațiuni. Dintre aceștia, 1 900 000 sînt salariați, trimiși la odihnă și tratament prin sindicate. Dacă adăugăm numărul celor ce și-au petrecut vacanța la mare și la munte pe cont propriu, fiind cazați în hoteluri sau case particulare, a copiilor, cifra globală se ridică la 4 387 000. Ca să se asigure posibilități de cazare adec-

vată unui număr atât de impresionant de persoane, în cincinalul care s-a încheiat statul a cheltuit suma de 1 477 700 000 lei. Complexele sanatoriale construite în acest interval de timp sau în curs de construcție la Felix, Herculane, Eforie-Nord și Sud, Costinești, la Singeorz-Băi, Vatra Dornei, Căciulata etc., etc., dotate cu tot confortul și cu baze de tratament moderne — iată materializarea efortului uriaș depus de stat, a grijii sale permanente pentru asigurarea în condiții cât mai bune a concediului de odihnă.

PRODUSE AGROALIMENTARE

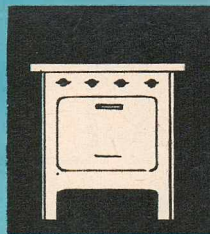
Miliardele de lei investite în agricultură de către stat sub forma hergheliilor de caputare, a mașinilor agricole de tot felul, a miilor de tone de «sare» a pămîntului, îngrășămintele chimice, au permis obținerea unor produse agroalimentare sporite, care au asigurat o aprovizionare îmbunătățită a populației.

Astfel, la lapte, de la o producție de 2 499 mii de tone în 1965, s-a ajuns la 4 152 mii tone în 1970. La carne, de la 156,6 mii tone în 1965, s-a ajuns la 185,6 mii tone. Producția de unt a urcat în același interval de timp de la 10,3 mii tone la 14,7 mii tone. S-au produs, în 1970, 610,3 milioane buc. ouă față de 314,1 milioane bucăți în 1965. Producția de zahăr a urcat la 233,1 mii tone față de 189,6 mii tone în 1965. La ulei a atins în 1970 134,0 mii tone față de cele 114,5 mii tone realizate în 1965.

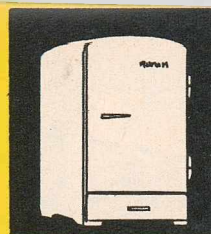
În perioada cincinalului trecut, față de anii 1961-1965, producția a reprezentat 108,3% la cartofii de toamnă, 126% la legume și 127,7% la fructe și struguri.

Aceasta înseamnă mai multe produse agroalimentare pentru populație, înseamnă magazine mai variat aprovizionate, o gamă de preparate și semipreparate mai largă. Este un domeniu ce necesită o continuă

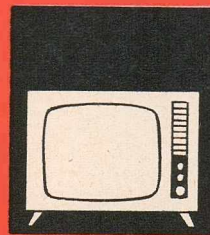
de
2,8 ori
mai multe
aragazuri;

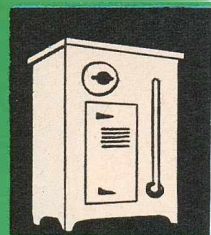
de
2,4 ori
mai multe
frigidere;

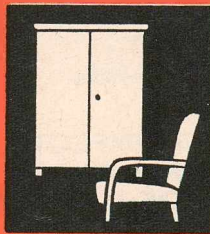
de
2,3 ori
mai multe
televizoare;

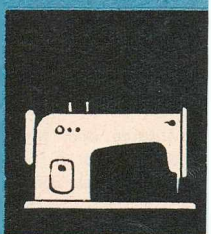
de
1,9 ori
mai multe
mașini
de spălat;

de
1,8 ori
mai multă
mobilă;

de
1,6 ori
mai multe
mașini
de cusut.

NOUA CIVILIZAȚIE A SATULUI

Numai în 1970 s-au vîndut la sate,
prin magazinele
cooperăției de consum, față de 1965:

Peisajul montan atrage irezistibil mii, sute de mii de turiști.

Litoralul românesc, sursă de bucurie și sănătate pentru sute de mii de oameni ai muncii.

Confecțiile — un sector unde s-a făcut mult dar mai este loc pentru mai bine.

«Fortuna» — un magazin de desfăcere a produselor alimentare, pe măsura exigențelor cumpărătorului anului 1971.

perfecționare, pe măsura exigentului cumpărător și consumator care este cetățeanul României socialiste.

INDUSTRIA LOCALĂ

O industrie de fundamentală importanță pentru viața noastră de fiecare zi — industria locală — a luat în ultimii ani o dezvoltare vertiginoasă. «Industria celor 6 001 articole», cum a mai fost denumită, tinde să ușureze cit mai mult viața gospodinei, ne face să câștigăm timp, ne pune la dispoziție o serie de «servicii» pînă în urmă cu cîțiva ani aproape inexistente. Astfel, la sfîrșitul lui 1970 existau în rețeaua industriei locale 29 stații «auto-service» cu o capacitate de 560 000 operațiuni de spălare-gresare pe an, 80 000 revizii și 17 550 reparații capitale. Funcțio-

nu de asemenea 5 unități de spălătorie, curățătorie și vopsitorie, cu o capacitate de peste 7 000 tone pe an. Anual sînt livrate populației peste 6 000 articole de uz casnic și gospodăresc din metal, lemn, mase plastice, la care se adaugă peste 500 000 garnituri de mobilă, peste 250 000 corpuri de iluminat, peste 200 000 000 litri de băuturi răcoritoare și ape minerale. Cifrele indică grăitor progresul făcut de industria locală în materie de deservire a populației. În 1966 erau asimilate 198 de noi produse, în 1970, 2 712! O industrie care ne ușurează, ne înlesnește, în ultimă instanță ne înfrumusețează viața.

„CONSUM“ DE CULTURĂ

Citim mai mult ca oricînd, sîntem mai avizi de cultură, sub toate aspectele ei. Este un semn cert al creșterilor tonice din civili-

Cît s-a cheltuit pentru cultură și artă
(în milioane)

1961—1965

1966—1970

zația românească de astăzi. În acest domeniu se poate spune că cincinalul care s-a încheiat a fost de-a dreptul extraordinar. Astfel, s-au cheltuit pentru cultură și artă 4 266,7 milioane lei, cu peste 29 la sută mai mult decît în perioada 1961—1965. Este în curs de finalizare Teatrul Național din București, precum și teatrele de stat din Craiova și Tg. Mureș. Case de cultură s-au ridicat la Galați, Suceava, Pitești, Baia Mare, Gheorghiu-Dej, Mediaș, superior dotate, impulsivînd viața culturală din aceste orașe.

În tiraj de masă, cartea a pătruns pînă în cel mai îndepărtat cîtun, la ora actuală nu există comună fără bibliotecă!

Volumele intrate în biblioteci în această perioadă au crescut neîncetat, depășind cifra de 111 milioane exemplare. În perioada 1966—1970 s-au editat 19 000 titluri într-un tiraj total de 348 milioane exemplare.

În anul 1970, cele 32 de stații de emisie radio și cele 17 de televiziune au difuzat 37 550, respectiv 3 200 ore-program, față de 28 768 și respectiv 1 667 ore-program, cît au fost difuzate în 1965. Am fabricat în 1970 242,9 mii televizoare, față de cele 159,2 mii produse în 1965.

Construcția noului centru de televiziune, superior dotat din punct de vedere tehnic, asigură emisiuni de o calitate mult îmbunătățită. Pentru milioane de oameni, cartea, radioul, televiziunea au devenit o «hrană» zilnică. Cultura — una din dimensiunile majore ale cincinalului încheiat.

BIOLOGII VISEAZĂ...

«DIRIJAREA» SEXULUI...
«MAME-INCUBATOR»... NAȘ-
TEREA ÎN AFARA PÎNTECE-
LUI MATERN — IATĂ DOAR
CÎTEVA DIN PREOCUPĂRILE
UNOR CERCETĂRI ACTUALE
DIN ZOOTEHNIE, DE MARE
IMPORTANTĂ ECONOMICĂ
ȘI CU TULBURĂTOARE IM-
PLICAȚII PENTRU MEDICINA
UMANĂ DE MÎINE.

de dr. Vasile OȚEL, membru corespondent
al Academiei de științe agricole și silvice

Realizările științifice în domeniul reproducției animalelor s-au îmbogățit considerabil în ultimele decenii, dar rezultate recente obținute în multe țări ale lumii stîrnesc un interes deosebit, căci — firește, în anumite limite — ele pot servi drept modele experimentale sau chiar de aplicare pentru specia umană. Pentru neinițiat, succesele obținute în fiziologia și biologia reproducției la animale au un caracter de-a dreptul fantastic, incredibil și totuși real. Cu atît mai mult cu cît ele au importante implicații economice.

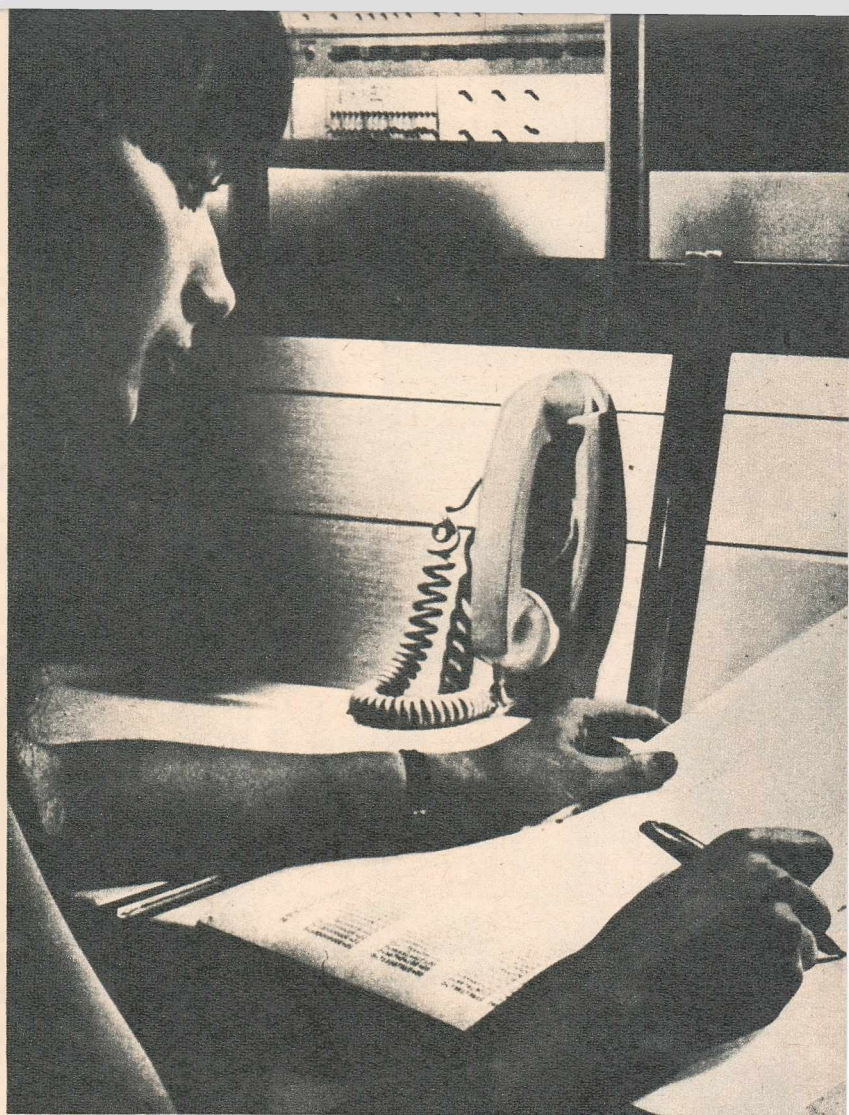
Puțini oameni știu, de exemplu, că la ora actuală s-a pus la punct și a intrat în practica largă o metodă de conservare prin congelare a materialului seminal de taur, berbec și armăsar, la temperaturi foarte scăzute (minus 196°C, temperatura azotului lichid). În aceste condiții, sămînța se păstrează vie un timp practic nelimitat. Cu alte cuvinte, după decongelare ea este capabilă să fecundeze și să dea naștere la ființe perfect normale.

Astfel, lângă București, la Otopeni, la Stațiunea centrală de cercetări pentru în-sămînțări artificiale și combaterea sterilității la animale există sămînță de taur conservată încă din 1965 și cea de berbec și țap din 1968! Reproducătorii care au «donat» această sămînță sînt de mult sacrificiați, și totuși ei continuă să fie... tați.

BĂNCI DE UN FEL DEOSEBIT...

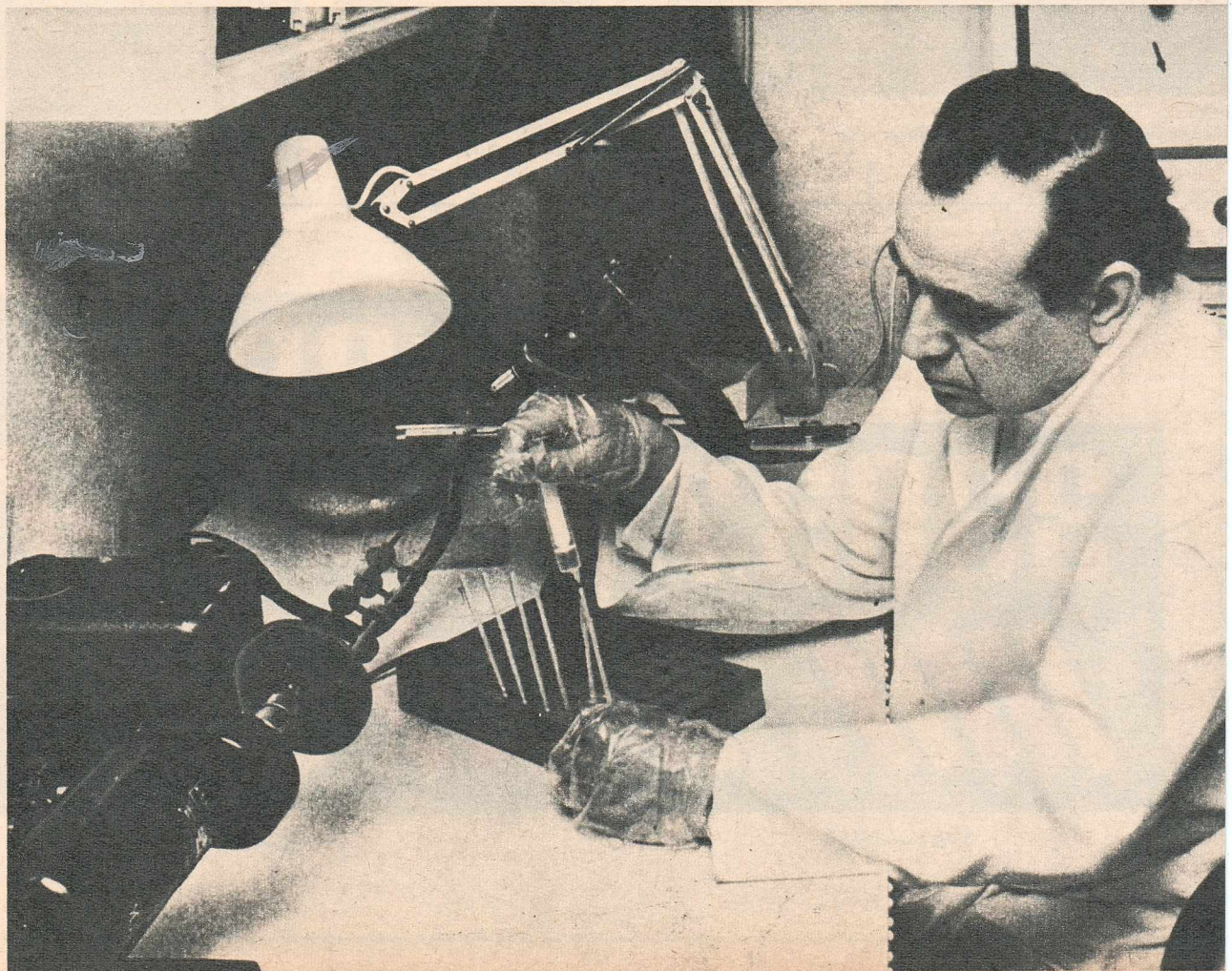
Pentru creșterea animalelor, posibilitatea conservării pe lungă durată a materialului seminal de la reproducători prezintă o însemnătate economică deosebită. Pe această cale de la un singur taur se pot însămînța anual 4 500-5 000 vaci în loc de 80-100, cîte puteau fi fecundate anual prin împerechere naturală. Cu alte cuvinte, un taur ține locul altor 50!

Dar ceea ce este mai interesant este faptul că metoda n-a întîrziat să fie preluată de către medicina umană. Dr. Samuel Behrman, de la Centrul de cercetări medicale din Michigan, a conservat în același mod materialul seminal de om (spermatozoizii) timp de doi ani, în containere speciale. El afirmă că «sămînța (de om) poate

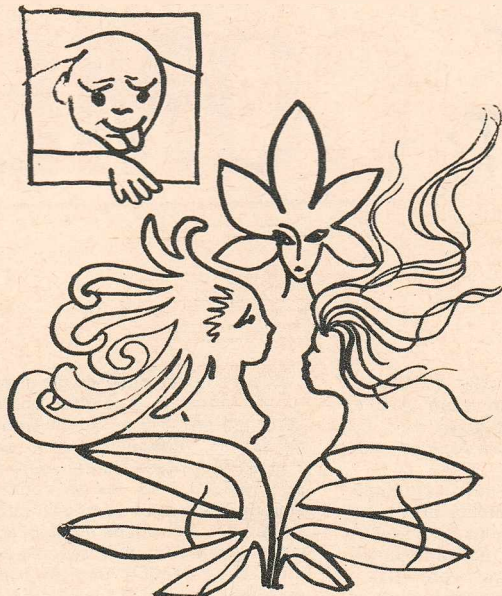
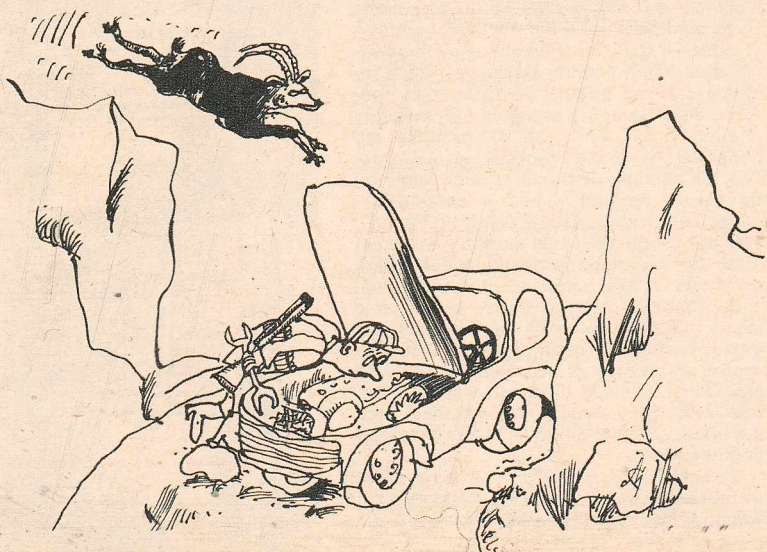
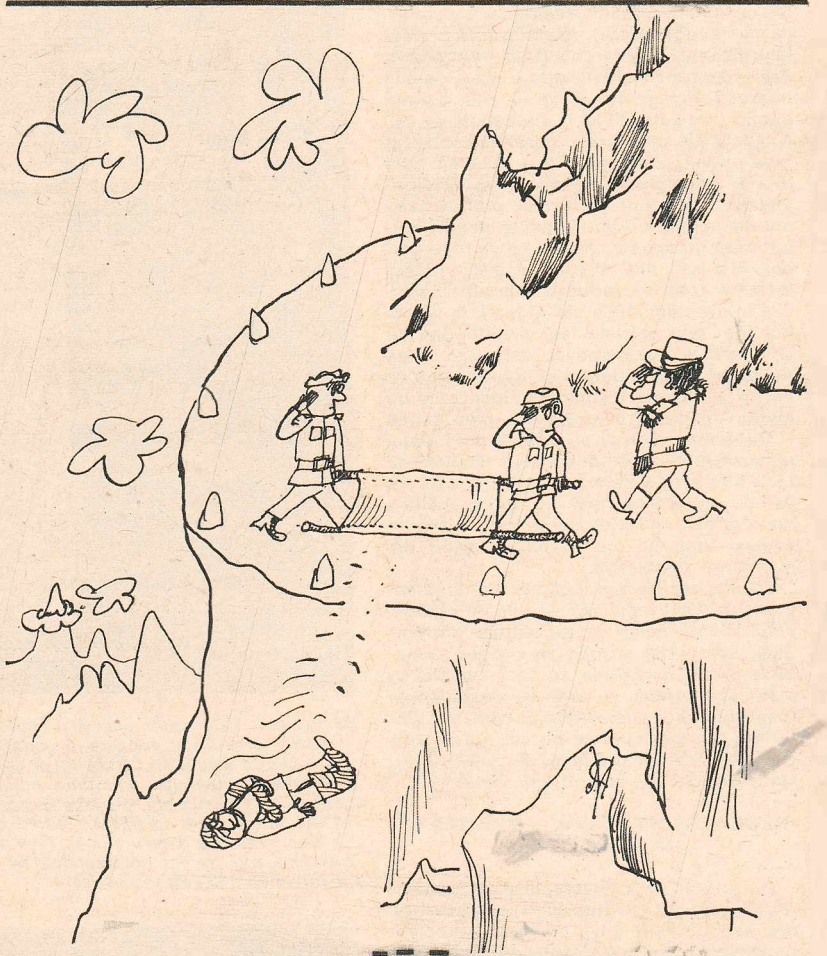
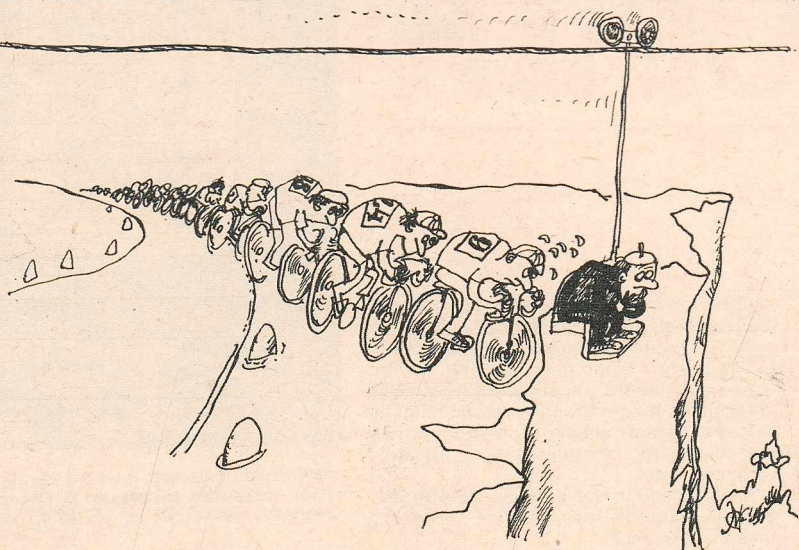
Prezența calculatorului electronic în paginile de față, dedicate — în esență — creșterii animalelor, este semnificativă pentru acest sfîrșit de veac. La Institutul național de cercetări agricole din Franța un milion de vaci de pe tot întinsul țării sînt «urmărite» de un calculator-gigant. Și în țara noastră calculatoarele electronice încep să fie folosite în agricultură. Recent s-a anunțat înființarea unui centru de calcul afectat acestui important sector al economiei naționale.

Prima «bancă» europeană de sămînță umană a fost creată la Bremen de dr. Kurt Sokol (îi fotografie), unul din pionierii însemințării artificiale în medicina umană, în Republica Federală a Germaniei. Sămînța umană congelată la minus 196 grade Celsius poate fi păstrată timp de decenii. Această tehnică șochează poate la prima vedere, dar aplicațiile ei sînt serios dezbătute de cei mai eminenți oameni de știință. Doctorul Sokol afirmă, de pildă, că ea s-ar putea dovedi singura soluție pentru ca soțiile să devină mame, în anumite cazuri patologice. Nu mele «donatorului» nu este niciodată dezvăluit cuplului respectiv.

UMOR

PRĂPĂSTII de CRĂIȚĂ MÎNDRĂ Vasile

CE MAI FETE!

— fantezie festivă —

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11

ORIZONTAL (fără fete): 1) Personajul titular al unui cunoscut roman sadovenian — ... Mater, alt nume dat universităților. 2) Mulțime de oameni, la ceremonii — Subțiat în apă, slăbit. 3) Trăiește din dobinzi (fem.) — Nu. 4) S-a terminat! — Lei! — Articol... din celofan! 5) Frînghie pentru plasele pescarilor sau lac în Carpați — Arbori orientali din care se extrage un ulei aromat. 6) Soarele Egiptului antic —

Bea! — Aur... vechi. 7) Fructele tufelor de la munte — Spațiu. 8) Jgheaburi pentru adăpat animalele — Puternic. 9) Vechea vioară — La intervale mari (fem.). 10) Lăzi mari, ornamentate — Con fără centru! 11) Bună de ras — Acestea (pop.).

VERTICAL: la te uită ce mai fete! (Începe cu Margarete...).

Nelu CARAIMAN

Dicționar: ALMA, AOR.

Dezlegarea jocului «FĂRĂ» apărut în nr. trecut

ORIZONTAL: 1) MATEMATICA — I. 2) INODORA — ETAN. 3) NEPOLITICOSI. 4) UM — MIDAS — NIM. 5) LIN — IA — AF — GI. 6) EC — CE — ABĂTUT. 7) SECI — AM — DIRA. 8) C — ANONIM — CAB. 9) URIT — UNIC — TI. 10) A — APLANAT — L. 11) USOR — ARATAT. 12) DIRECTE — ACUM.

UN
BIET
SUFLET
AMĂRÎT:

RECLAMA COMERCIALĂ

Un cuvânt nou la ordinea zilei: marketing. Vom încerca să delimităm sfera acestei noțiuni adresându-ne tovarășului conf. dr. **Constantin PINTILIE** de la Academia de studii economice.

— Se pot da mai multe definiții. De pildă, P. Drucker, un mare specialist american, îl definește drept «un complex de activități economice care concurează la realizarea fluxurilor de mărfuri și servicii de la producător la consumator». Un autor francez include în marketing studiul pieței, publicitatea, promovarea vânzărilor, distribuția, serviciile, relațiile cu publicul, deci tot ce se află în jurul ideii de comercializare. Reținând ceea ce este esențial din definițiile date, se poate spune că marketingul este «ansamblul activităților întreprinderii al cărui obiect este crearea și descoperirea necesităților consumatorului și satisfacerea acestora cu produse și servicii care prin caracteristicile lor interne și externe, prin prețurile și disponibilitățile lor în timp și locul necesar pot oferi un ansamblu de avantaje competitive ce vor asigura cumpărarea repetată de către consumator și rentabilitatea întreprinderii».

Neglijarea studiilor de marketing înseamnă incertitudini în privința vânzării produselor, pericolul de a rămâne cu marfa nevândută sau comercializată în condiții nerentabile. Toate acestea implică cercetarea produsului sub multiple aspecte: natura întrebunțării posibile sau neașteptate, prezentarea termenelor de livrare, preț de vânzare, virsta produselor concurente sau înlocuitoare.

— Ce condiții reclamă distribuția produsului, ansamblul de operații care permit ca acesta să ajungă la utilizatorul final?

— Așa cum rezultă din cele de mai sus, în primul rând studiul prealabil de marketing. Apoi, cunoașterea produsului de către cumpărătorii potențiali, folosindu-se în mod corespunzător publicitatea și reclama.

La ce rezultate regretabile se poate ajunge prin nesocotirea relației producție-comerț-piață, prin necunoașterea clientelei actuale sau potențiale, și mai cu seamă prin subestimarea reclamei comerciale? Exemplele care urmează sînt, credem, concludente în această privință.

CINE TREBUIE SĂ FACĂ RECLAMĂ?

Bineînțeles că atunci cînd o fabrică lansează un produs, ea este aceea care are datoria — și, mai ales, interesul! — să bată cit mai mult «tam-tamul» în jurul noii sale mărfi, să o facă cunoscută încă înainte de a se afla în magazine, așteptată, dorită, căutată.

Nimic nefiresc sau inutil în treaba aceasta. Ceea ce e rău e faptul că, încetățenindu-se ideea că industria trebuie să-și facă reclama pentru produsele ei, comerțul uită să-și mai facă reclamă pentru ceea ce reprezintă interesele sale cele mai directe. O să dăm un exemplu: în urmă cu un an, și tot în luna februarie, mă aflam în R.F. a Germaniei, la München. Pe orice stradă din oraș unde se afla vreun magazin mai mare, dar mai ales în centrul său comercial — pe Bayerstrasse și pe străzile înconjurătoare — în care marile magazine se învecinează literalmente unul cu altul, te ciocneau la tot pasul de panouri, afișe, firme în care jocul nuanțelor luminescente îți lua ochii, în care predomină cuvîntul: «Winterschlussverkauf» — vânzările sfîrșitului de iarnă. Sau, ceea ce în comerțul nostru a devenit cunoscut sub numele de «Tîrgul de iarnă» — acele 2-3 săptămîni cînd confecțiile, tricotatele, încălțămîntea și alte articole de sezon se vind cu prețuri reduse, comerciantul preferînd să renunțe la câștigul său obișnuit decît să ocupe spații de depozitare și să țină închise banii în mărfuri care se vor vinde (sau nul) abia peste 10 luni.

Ei bine, în aceleași zile ale anului — sfîrșitul lui ianuarie, începutul lui februarie — se organizează și la noi, în comerț, «Tîrgul de iarnă». Respectiv, anul acesta între 1 și 20 februarie. Numai că la 30 ianuarie pe Lipskani încă nu se vedea nimic. În ziua de 1 februarie au apărut cîteva panouri cu «luzii» la tîrgul de iarnă, și acestea doar la 3 magazine (unul de articole pentru copii, unul de confecții și unul de tricotate). Am revizitat Lipskani în zilele de 2 și 3 februarie: nimic în plus, cu excepția literelor din carton decupat agățate de-a latul întregii străzi, la ieșirea din pasajul subteran, și care anunțau: «1-20 februarie — Tîrgul de iarnă — pe str. Lipskani». Ați!

Bineînțeles că, apelînd la o atît de slabă publicitate, succesul acțiunii a fost dinainte compromis.

Aceasta constituie doar o mostră din ceea ce afirmam mai sus: comerțul nostru nu s-a obișnuit încă cu reclama, nu o consideră nici necesară, nici măcar utilă.

MAGAZINE NOI

Comerțul nostru s-a obișnuit ca, într-un anumit fel, să se facă reclamă «pe gratis». Consemnînd realizările din toate sectoarele de activitate economică, presa — nu numai ziarele și revistele, dar și radioul, televiziunea și cinematografia — informează publicul, uneori prin note sumare, alteori prin reportaje mai largi, asupra tuturor noutăților din industrie și din comerț. Acest lucru, pozitiv în esența sa, are și o urmare negativă: comerțul nu se mai consideră obligat să se gîndească el însuși la forme atractive de reclamă și să pună la dispoziție fondurile bănești necesare efectuării acestei reclame. Exemple se pot da cu ghioțura. Iată cîteva:

Sub coordonarea I.D.M.S. s-a deschis recent, pe str. Batiștei, lîngă hotelul «Intercontinental», un magazin modern de accesorii și cosmetică auto. Magazinul are circa 120 de sortimente de accesorii și produse de cosmetică auto, este deservit de personal de înaltă calificare (șeful unității e inginer, iar printre cei ce deserveesc cumpărătorii se află și alți posessori de diplome universitare, cunoscători de limbi străine), care stă la dispoziția cumpărătorilor dînd lămuriri cu caracter de specialitate, dispune — spre deosebire de unitățile comerciale de profil de pînă acum — de accesorii pentru **TOATE** mărcile de automobile ș.a.m.d. Ei bine, acestui magazin nu i s-a făcut pînă acum nici un fel de reclamă. Vorbim de reclamă în sensul cel mai propriu al acestui cuvînt, și nu de o informație oarecare, strecurată într-un cotidian (și care, conținînd și o greșeală, a făcut mai mult rău decît bine) sau de două cadre apărute în jurnalul de actualități TV. Cine e vinovatul? Bineînțeles, organizația căreia îi aparține magazinul — în cazul de față întreprinderea de difuzare a materialului sportiv.

SECTORUL CEL MAI URGISIT: INDUSTRIA LOCALĂ ȘI COOPERAȚIA MEȘTEȘUGĂREASCĂ

Generația mai vîrstnică își amintește, desigur, de una dintre cele mai cunoscute reclame comerciale de acum 30-35 de ani: «Johny e băiat de treabă/ Toată lumea se întreabă/ Cum de e atîta de lucios... etc. Era textul — destul de stupid — al unui cîntec ce făcea reclamă unei creme de ghetă. O banală cremă de ghetă. Dar reclama era atît de susținută că nu era copil în țara aceasta care să nu fredoneze cîntecul lui Johny.

Mi-am amintit de această reclamă privind în vitrina unui magazin de produse chimice. Acolo am văzut zeci de articole de mare utilitate, casnică mai ales, aproape cu totul necunoscute marelui public: tot felul de paste, prafuri sau lichide pentru curățat

și întreținut suprafețe metalice cromate sau nichelate, altele pentru lustruit geamuri și oglinzi, ori altele pentru protejarea acestora împotriva înghețului, aburirii, pentru scos pete, pentru impermeabilizarea tălpii la încălțăminte, pentru întreținerea hainelor și a altor obiecte din piele, pentru întreținerea covoarelor, pentru curățirea aragazurilor etc., etc.

Majoritatea lor sînt produse de întreprinderi ale industriei locale sau de cooperatia meșteșugărească.

Am vizitat la rînd și trei magazine de prezentare a unor asemenea produse, toate trei pe str. Smîrdan: «Menajul» (cooperatia meșteșugărească), «Metalux» (I.L.L. «Metalurgica») și «Superutil» (I.L.L. «Victoria»). Trei magazine de prezentare, care desfac produse utile și apreciate de prea puțintel public care a izbutit să ia cunoștință de ele. Aceasta din cauză că în jurul lor s-a făcut prea puțînă — sau de loc! — reclamă. Știți dv., de exemplu, că cooperativa «Tehnometalica» produce și desface prin magazinul «Menajul» un tip de grătar pentru aragaz care nu scoate, în timp ce se frige carnea, nici fum, nici miros? Nimeni n-a făcut reclamă acestui produs atît de util în special în apartamentele din blocuri. O facem noi (de data aceasta fără plată!). Sau că tot această cooperativă realizează niște noi tipuri de cutii pentru corespondență ce ne vor scăpa de rușinile din tinichea de un singur tip pe care le găseam pînă acum!

După cum nimeni nu a făcut pînă acum reclamă luminărilor decorative produse de I.L.L. «Victoria», care pe lîngă aspectul lor estetic apreciabil mai au două calități: nu scot nici un fel de miros cînd ard, și în același timp absorb fumul de țigări din încăperea respectivă.

Cum e posibil faptul că acestor luminări nu li s-a făcut reclamă? — I-am întrebat pe șeful magazinului de prezentare «Superutil». Lămuririle primite au depășit așteptările mele: luminările au fost lansate pe piață abia acum, o dată cu deschiderea magazinului de prezentare al fabricii, «Victoria»; dar, de fapt, ele nu sînt un produs nou: fabrica le produce de cîțiva ani... Unde au fost? — veți întreba. Nicăieri!

RECLAMA STUPIDĂ — APARENȚĂ ȘI REALITATE

Am amintit de textul stupid al unui cîntec-reclamă de pe vremuri. Ei bine, efectul lui era, așa cum am spus, contrariu aprecierii de «stupid». Ceea ce înseamnă că reclama comercială își are legile ei, mai puțin cunoscute multora care lucrează în comerț. Nu mai amintim de vestitele reclame ce au continuat atîția ani — și mai continuă și astăzi — să fie calul de bătaie al umoriștilor, gen: «Dați copiilor dulciuri». Adică reclame care nu popularizează în mod special o marcă a unui produs sau un magazin anume, ci un sortiment de produse («în general»)! Asemenea reclame se mai practică, și nu demult ne-am ciocnit din nou de ele în recenta «Lună a cadourilor».

Dar cum trebuie făcută o reclamă pentru a-și atinge cu adevărat scopul? La acest lucru pot da răspuns destui specialiști și de la noi. Numai că ei nu sînt consultați.

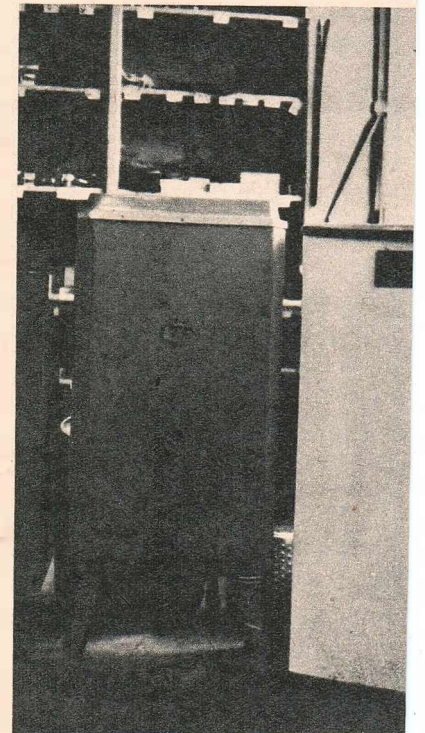
Se cunoaște sub ce slogan publicitar a izbutit «Volkswagen» să se introducă, cu destul succes, pe piața americană, concurendu-i pe «Ford» și pe «General Motors» chiar la ei acasă. El sună cam așa: «Ce nevoie aveți de o mașină atît de mică, încît s-o băgați în holul blocului, lîngă căruciorul copilului?»

Desigur că în comerțul nostru nu avem de luptat cu concurenți ca «Ford» și «Volkswagen». Dar reclama inteligentă n-ar avea ce să ne strice!

V. SAVIN

Pe întregul Lipskani, doar 2-3 asemenea anemice placarde aminteau, la începutul lui februarie, că există și un «Tîrg de iarnă».

Magazinul «Menajul» din str. Smîrdan prezintă produsele cooperatiei meșteșugărești. Dintre noutățile cărora nu li s-a făcut publicitatea cuvenită amintim: noile cu pentru corespondență, frumos finisate, aspect într-adevăr civilizat, individuale de bloc; grătarele pentru aragaz, care nu scot nici fum, nici miros; noile modele de lustru cu ornamente din mase plastice.

DEMONII

Nikolai Stavroghin, personajul principal, copleșitor, al romanului *Demonii* de Dostoievski (apărut de curând la editura «Cartea românească» în traducerea lui Marin Preda și Nicolae Gane, cu un aparat critic semnat de Ion Ianoși) este efectiv prezent într-un număr relativ mic de scene, în comparație cu dimensiunile uriașe ale narațiunii și cu rolul *determinant* al eroului. În edificarea lentă a caracterelor sale titanice, de obicei «negative», autorul acordă întotdeauna o importanță deosebită înfățișării indirecte, prin intermediul unor personaje colportoare ce difuzează o cantitate respectabilă de informații *incerte*. Procedeul ține de o întreagă tehnică a echivocului. Intrarea în scenă propriu-zisă e precedată de o rumoare înfricoșată, de zvonuri teribile. Afirmatiile care se fac trebuie însă să fie primite întotdeauna — și scriitorul are grijă de a ne preveni mereu asupra acestui lucru — cu rezervă. Până la apariția fizică a lui Stavroghin, care se produce de-abia spre sfârșitul părții întâi a romanului (capitolul cinci, secțiunea a VII-a), urechile cititorului sînt impuiate cu cele mai extravagante povești referitoare la trecutul petersburghez al personajului sau la trecerea sa meteorică prin orașul de provincie în care se petrece acțiunea, trecere marcată de un lant de scandaluri. Reputația rea deschide drumul personajelor dostoievskiene «negative», reputație pe care, înfățișându-se, aceștia o confirmă *numai în parte*. Trebuie să vedem în această surdină pe care autorul o pune zvonurilor defăimătoare, supozițiilor compromițătoare, un scrupul realist și o dovadă a tactului său artistic, care îl fereste să îngroașe prea tare trăsăturile, dar și o porțiță de salvare pe care scriitorul o lasă deschisă în fața personajului său. Poate că eroul nu e atât de negru pe cît se spune — își șoptește cititorul, îngrozit de antecedentele protagonistului. Poate că mai are o șansă...

«Nikolai Stavroghin e un ticălos!» — va exclama în chinurile nașterii soția lui Șatov, sedusă și abandonată, în strănătate, de erou, care justifică prin unele din faptele sale porecla de «fiară» și de «șarpe subtil». Și totuși... Ochii lui se mai pot lumina pentru o clipă «de o duioșie neobișnuită» (ca atunci de pildă cînd în salonul mamei sale de la Skvorneșnici se apleacă prevenitor spre Maria Timofeevna) și sufletul lui se mai poate pătrunde de strălucirea unui adevăr: «*Îți închipui cumva, domnule Kirillov, că-mi bat joc de ea* (e vorba de aceeași Maria Timofeevna Lebedkina — n.n.); *te rog să mă crezi că o respect cu adevărat, pentru că ea e mai bună decît noi toți*». Cu prilejul duelului, pe teren, Stavroghin are noblețea de a trage de trei ori la rînd în aer (deși neînduplecatul său adversar țintește de tot atîtea ori drept în el). Pălmuit în public de Șatov, el are teribila tărie de a se stăpîni. Tărie supraomenească, singura în stare să înfrîneze orgoliul diabolic al personajului. Într-un cuvînt, Stavroghin caută — după cum observă Kirillov — «poveri». El încearcă un mod de a expia, tatonează cale de răscumpărare. Premisele acesteia există: într-o după-amiază, în Germania, eroul reface în vis, animindu-l într-un chip cinematografic, tabloul lui Claude Lorrain, *Acis și Galatea*: «*Am visat ceva cu totul neașteptat pentru mine, fiindcă niciodată nu visasem ceva asemănător. Visurile mele erau întotdeauna prostesti sau teribile. În muzeul din Dresda există un tablou al lui Claude Lorrain care în catalog figurează sub titlul Acis și Galatea, cred. Eu l-am denumit, nu știu de ce, Vîrsta de aur. Îl remarcasem de mult și îl mai revăzusem cu trei zile în urmă. Poate chiar că m-am dus la Dresda numai pentru asta. Acesta era tabloul pe care l-am văzut în vis, dar totuși nu ca un tablou, ci ca o realitate. Se făcea că există, la fel ca în tablou, un colț din arhipelagul grecesc și eu, pare-se, mă întorsesem cu trei mii de ani în urmă. Valuri albastre și mingietoare, insule și stînci, tîrmuri înfloritoare; în depărtare o privești încîntătoare, chemarea soarelui care apune... Cuvintele nu pot descrie totul. Aici era leagănul omenirii, și acest gînd îmi umplea sufletul de dragoste frățească. Era paradisul pe pămînt; zii coborau din cer și se uneau cu oamenii; aici se desfășurau primele scene din mitologie. Aici trăia un neam de oameni frumoși. Oamenii se trezeau și adormeau fericiți și nevinovați; pădurile răsuna de cîntecele lor vesele; prisoșul forțelor lor abundente se revărsa în dragoste, în bucurie naivă. Și eu îl simțeam, în timp ce discerneam și viitorul nemărginit care li aștepta și pe care nici nu-l bănuiau, și inima mea se înflora la aceste gînduri. Oh! Cît eram de fericit că înima se înflora și că fusesem în sîrșit în stare să iubesc» (s.n.). Dar ca și în cazul lui Raskolnikov, și în cel al lui Stavroghin zăgăzurile milei și ale dragostei se desfac numai în vis. În straturile cele mai adînci ale ființei, ei atîta o sugestie de mîntuire. Starea de veghe aparține însă demonilor. De aceea și în cazul lui Stavroghin premisele favorabile rămîn fără rezultat. În sufletul calcinat de orgoliu al personajului nu mai poate încolți nici o nădejde. Eșecul lui Stavroghin reprezintă falimentul supraomului. Faliment pe care, în final, scriitorul îl punctează cu o nimicitoare ironie: «*Cetățeanul cantonului Uri atrîna spînzurat chiar în spatele usii*».*

MAGAZINUL CU ȘARADE

O vitrină cu cutii și sticle colorate. Pe ambalajul articolelor putem citi: Clor, Floravit, Decongelin, Sticlin, Derminol, Transpar și multe altele, dar nici un cuvînt despre calitate și menirea acestor mărfuri. Pentru dezlegarea șaradei ne-am adresat tovarășului Nicolae PĂTULEANU, economist la OCL-Tehnometal. Am avut prilejul astfel să consultăm o listă cu mai bine de zece produse nevandabile, produse cărora li s-a redus pentru a doua oară prețul cu 50%. Între acestea, și cutiile misterioase menționate mai sus.

Și, încetul cu încetul, izbutim să dezlegăm șarada. Dar să începem cu începutul: cineva, undeva, într-o întreprindere, preia în mod mecanic cerința de a lărgi sortimentele. Hai să producem și «Luxoclororeflexial». Ideea este aplaudată, parcurge un labirint birocratic, se aprobă, se fac investiții, se produce, se umplu magazinele și rafturile magazinelor. În tot acest circuit a fost însă uitat

tocmai consumatorul, care, după o vorbă veche, este cel mai bun recepționar. Produsul nu se vinde. Stă și se depreciază. Diferite organe care se simt cu musca pe căciulă caută să «impulsioneze» vânzările, dar degeaba. Se reduc prețurile, o dată, de două ori...

— Care este părerea dv.? — l-am întrebat pe tov. Pătu-leanu.

— După părerea mea, cred că trebuie bine sondată piața atunci cînd se scoate un nou articol a cărui necesitate nu a fost observată prin cererile clienților. După ce s-a scos produsul, el trebuie să fie bine popularizat printr-o reclamă eficientă. Să nu se scoată prea multe produse cu aceeași întrebuintare. Calitatea produselor să fie corespunzătoare scopului pentru care s-au creat.

Sau, pe scurt, unul din principiile de bază ale marketingului.

Întrebindu-l pe responsabilul magazinului «Metalocasnica» din Bd. 1848 pentru care din produsele magazinului ce-l conduce consideră că reclama făcută pînă acum e deficitară, mi-a răspuns: «Însuși magazinul este, dintr-un anumit punct de vedere, necunoscut publicului. Oamenii alegă prin tot Bucureștiul pentru a găsi piese de schimb pentru aspiratoare, mașini de spălat rufe, mașini de cusut și alt utilaj electrocasnic, pe care noi le ținem la dispoziția cumpărătorilor în stocuri ce pot satisface toate cererile». În magazin am aflat însă și unele produse ce nu au cunoscut popularizarea necesară. Astfel, dacă despre boilerul pentru baie «Elmet», produs la Timișoara, au mai aflat unii, despre celălalt boiler, «Famet», produs la Buzău, nimeni n-a citit nimic. E vorba de un boiler mai mic, dar și mai ieftin. Și citiți n-or fi avînd nevoie de așa ceva!

PROLOG TRIST LA O POVEȘTE CU FULGI

Fulgi de porumb-cornflakes, un produs indigen nou, fabricat de o întreprindere nouă din țara noastră. Acest aliment, extrem de solicitat în alte țări, permite valorificarea superioară a porumbului, este un produs ieftin și cu o mare încărcătură energetică, nu îngrașă, este ușor de digerat, se poate prepara cu cea mai mare ușurință într-o largă varietate de feluri, poate fi consumat la toate vîrstele. Pe scurt, aliment modern, adaptat nevoilor omului modern.

...Dar despre toate acestea reclama comercială n-a suflat aproape nici un cuvînt. Cîteva afișe scrise de mîină și cîteva anunțuri sumare publicate în trei cotidiane din București.

Fabrica modernă, nou-nouță, cu utilaje de import de o naltă tehnicitate, poate produce 4 tone de fulgi pe zi. Mult? E puțin? Nici acum, după ce s-a început producția,

nu se știe, deoarece nu s-a făcut nici o prospectare științifică a pieței. Ni s-a spus că dacă e mult, fabrica nu va lucra la întreaga capacitate, dacă e puțin, se va mai construi încă o aripă cu alte utilaje! E foarte simplu... dar oricine s-ar fi oboșit să ceară o scurtă consultație despre marketing și-ar fi dat seama că acest sistem este cel puțin bănesc.

Ne întrebăm pe bună dreptate dacă fulgii de porumb-cornflakes nu vor împărtași soarta altor produse alimentare, ca supco, sticks, checiup și altele, dispărute meteoric de pe piață tocmai din lipsa reclamei comerciale, sau a căror calitate s-a deteriorat, pentru ca «economii» astfel realizate să acopere pierderile comerciale.

«COUNT-BACK» LA BRAȘOV

Între Bambino și Dirladada au trecut 15 ani de meserie, de voință și curaj.

Trei — doi — unu, adică azi, mâine și poimâine. Atît a mai rămas. Răspoiimîne începe șirul celor șase zile ale Brașovului. N-are rost să facem pronosticuri. Va fi destul timp pentru bilanțuri, pentru eseuri pe marginea coarnelor de cerb.

Cum și anul acesta vor fi prezenți, printre vedetele festivalului, cițiva dintre cei care ocrotesc tenace valorile cîntecului, ne propunem să vi-i readucem în memorie cu un ceas mai devreme.

ALAIN BARRIÈRE

Aznavour, marele Aznavour i-a făcut un loc în familia sa spirituală. Coquatrix mărturisește că cele «trei șocuri» întîlnite de-a lungul carierei sale de boss la Olympia (și a văzut ceva în viața lui) se numesc Brassens, Bécaud, Barrière. Și totuși «acest fanatic al ordinului mai bine, tot mai bine» — cum îl numește un publicist — pășește parcă în vârful picioarelor în lumea cîntecului, succesul se joacă cu el de-a v-ați ascunselea. Atunci cînd nu se arată, nu îl caută cu dinadinsul. Îl așteaptă cu îndirjire, cu perseverență, cu uriașă sa putere de muncă ce corespund perfect originii sale bretone — și, am adăuga noi, profesiunii sale de bază, ingineria. Între timp își șlefuieste cîntecele compuse și scrise în întregime de el; cu un astfel de succes, cucerit treaptă cu treaptă, Barrière se alătură acelor cițiva trubaduri singuratici ai generației de mijloc — Jean Ferrat, Leny Escudero, Hugues Aufray — cărora odată va trebui să le mulțumim pentru încăpăținarea cu care apără demnitatea cîntecului sfidător de mode. «Elle était si jolie», «Ma vie», «Toi», «Cathy», «L'aveugle du Pont au Change», «La ballade des amours» «Je reviendrais d'Al Cantara», «Les matins bleus», «Mon cerisier» și atîtea altele — sînt numele schimbătoare ale unei confesiuni în care se pot recunoaște deopotrivă și liricii, și durii acestor ani bătuți de toate valurile.

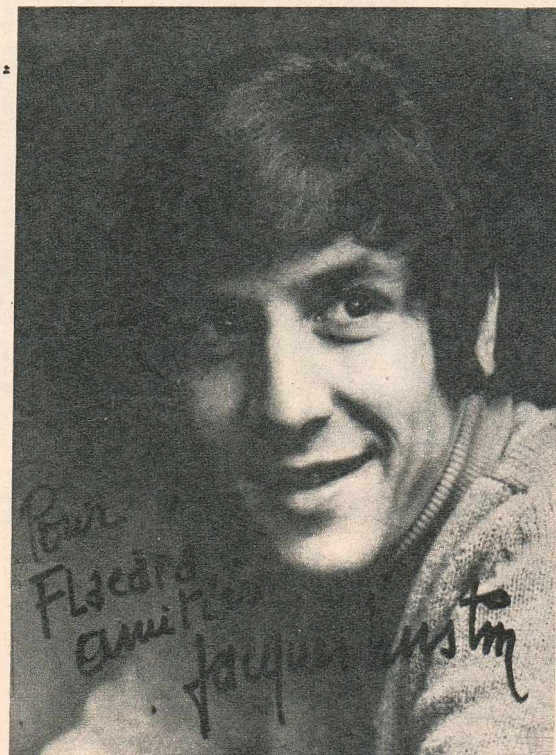
SERGIO ENDRIGO

Cîntăreții italieni ne-au obișnuit cu vedeta-vulcan, cu idolul năprasnic care se ridică peste noapte iar în zori își cere drepturile sale în atenția opiniei publice. Spre deosebire de mulți alții, Sergio Endrigo a așteptat ani la rînd consacrarea, răbdarea sa neputîndu-se compara decît cu

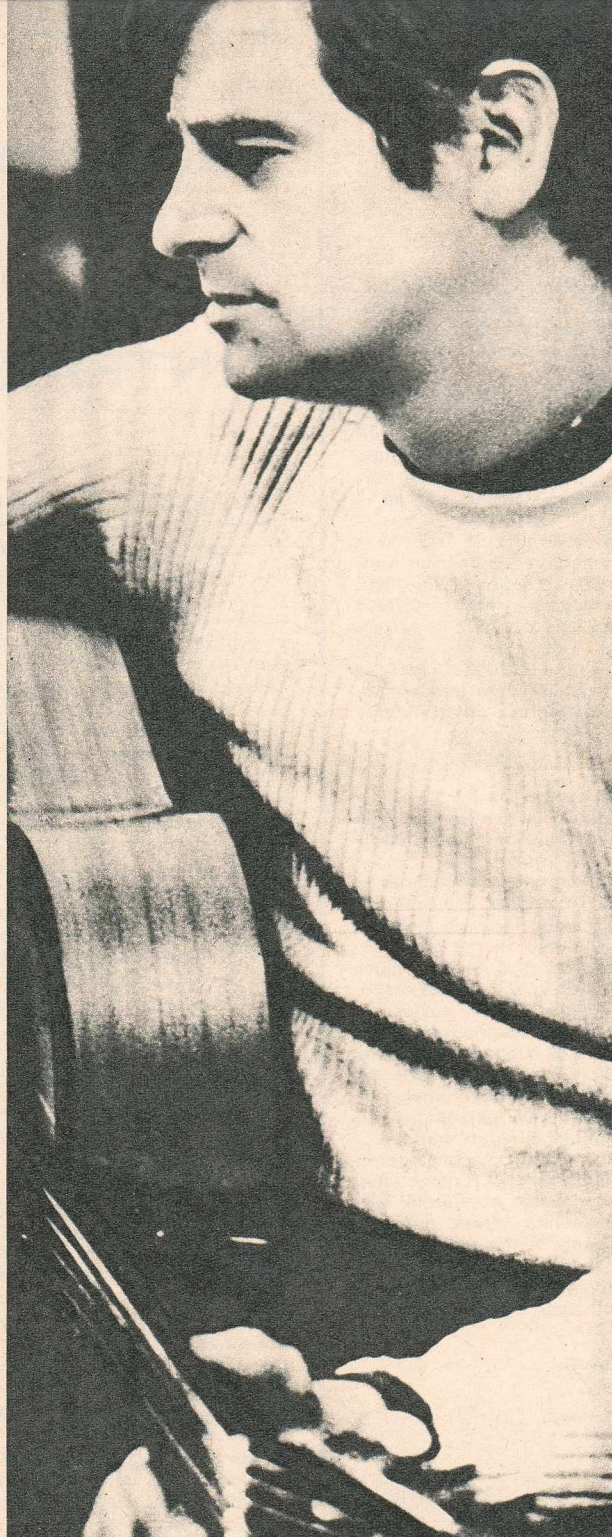
cea a unui Hugues Aufray. Succesul din 1968 de la San Remo cu «Canzone per te» a fost precedat de 14 ani de muncă trudnică prin baruri, de-a lungul turneelor modeste dintr-un oraș în altul. Cum «nici un compozitor nu dădea un ban pe vocea sa» (mărturisire), cîntărețul a hotărît să-și scrie singur melodiile și versurile; așa s-au născut «Adesso si», «Canzone per te», «Dove credi di andare», «Arca di Noe», «Marianne», «Oriente», adică toate acele cîntece melancolice dar nu plîngărețe, duioase dar ostile sentimentalismului ce nu știe să se învîrtească decît în jurul cuvintelor *fiore-amore-cuore*. Ele rămîn dovezi ale sensibilității unui artist în stare să vorbească, cu glas șoptit, despre «singurătatea dăruită, ce trebuie cultivată ca o floare», despre o altă Arcă a lui Noe în care nu vor încăpea decît «ciinele, pisica, eu și cu tine». (Premiul la San Remo '70 pentru «cel mai bun text literar».)

DALIDA

Pe cît ne seduce vocea celei care în 1956 a recreat *Bambino*, pe atît ne doboară cifrele-record ce dau năvală în biografia cîntăreței. Cine le-ar putea rezista? 15 ani de carieră, 20 de milioane de discuri vîndute numai pentru casa Barclay, un repertoriu alcătuit din 300 de piese în franceză, 150 în italiană și 120 în alte limbi (printre care japoneza), 5 Oscaruri Radio Monte Carlo, recitaluri la Olympia cam la trei ani o dată, 40 de locuri I în diferite clasamente, un Oscar mondial al succesului, o medalie «Présidence de la République» oferită de generalul De Gaulle, un premiu *Le Bravo du Music-hall* în 1958; la toate acestea s-ar mai putea adăuga vreo trei iubiri celebre, o încercare de sinucidere și o curajoasă împăcare cu viața. Dalida — acest nume cu adieri exotice i-a fost sugerat de către romancierul Alfred Machard — a moștenit, se pare, tenacitatea strămo-

Cu trei ani în urmă pleca în Belgia luînd cu el primul Cerb de aur. Astăzi, JACQUES HUSTIN se întoarce ca membru al juriului celui de-al IV-lea Concurs internațional.

◀ **SERGIO ENDRIGO** — unul dintre puținii cîntăreți italieni care au avut puterea să aștepte consacrarea ani la rînd.

◀ **THÉRESE STEINMETZ** — ieri concurentă, azi vedetă. Așa se scrie istoria — uneori — în materie de muzică ușoară.

șilor săi calabrezi. Famosul critic de teatru Jean-Jacques Gauthier, căruia rar i se întîmplă să-și strice cuvintele pentru cîntăreți, este convins că «ea posedă aceste virtuți devenite rare: curajul, conștiința profesională, voința...». Mare meșteră în a-și însuși toate ritmurile, Dalida ne va dărui la această reîntîlnire câteva din succesele ei mai noi: «Darda Dirladada», «Si c'était à refaire», «Lady d'Arbanville», «Une jeunesse», «Les jardins de Marmara».

ENRICO MACIAS

Ne vom reîntîlni cu un Macias mult mai zvelt decît în 1968, cînd ne-a vizitat (între timp a slăbit 10 kg), dar tot atît de dispus ca și acum 5 ani, ca și acum 11 ani — cînd a debutat — să ne legene cu ritmurile cîntecelor sale, mici lamentouri cu parfum oriental. Pe cînd era învățător în localitatea algeriană Aïn Frain, Macias își răsplătea elevii sirguincioși cîntîndu-le la chitară. Tînguitoarele melodii de astăzi sînt o astfel de răsplătă, adusă celor mari, care își fac timp să se oprească o clipă în preajma lui, să-i asculte nostalgiile ce se cheamă «Adieu mon pays», «Ma maison», «Oh, quitare, quitare», «Ma patrie», «La femme de mon ami», «Les filles de mon pays», «L'île du Rhone». Și, judecînd după succesul discurilor sale, după cele două treceri la Olympia și Carnegie Hall (criticul lui New York Times îl numea «un minunat amestec de culturi mediteraneene»), nu puțini sînt aceia cărora le place chitara lui Macias: «toți cei care au o inimă», cum spune chiar el.

Magda MIHĂILESCU

ENRICO MACIAS — cîntărețul nostalgiei sale.

▲ **ALAIN BARRIÈRE** — «un fanatic al ordinului mai bine tot mai bine».

▲ O concurentă asupra căreia se va opri în mod sigur atenția noastră: cîntăreața cehoslovacă **HELENA VON-DRACZKOVA**.

GENETICIENII, „ARHITECTI“ AI MATERIEI VII

(Urmare din pag. 11)

Pierrette, ci la doi gemeni fără nume, doi viței. Nu sînt necesare cunoștințe de matematici superioare pentru a calcula ce avantaje ar obține agricultura dacă vacile ar putea fi convinse să fete doar gemeni. Firește, prin viu grai ar fi cam greu să se ajungă la o înțelegere mutual avantajoasă (pe drept sau nedrept, se spune: proastă ca o vacă), dar specialiștii de la INRA au recurs la un mijloc de convingere mai eficace: injecții cu hormoni gonadotropi, care favorizează superovulația.

Metoda este încă în curs de experimentare la Stațiunea de fiziologie animală de la INRA, dar rezultatele sînt încurajatoare. «Promițătoare și pentru om» — a adăugat dl. Ollivier. Și tot cu posibile — deși nu imediate — aplicații sînt și cercetările efectuate la INRA pentru dirijarea sexului viitorului nou-născut. Specialiștii francezi recurg în acest scop la centrifugare, pentru a separa spermatozoizii «masculi» de cei «femeii», precum și la metode imunologice, care urmăresc să «imunizeze» femela față de un tip sau altul de spermatozoid. Cercetările sînt destul de avansate. «Dar unde s-ar ajunge dacă s-ar pune la punct o asemenea metodă și pentru om? Este știut că părinții doresc în general băieți. Și atunci...» Dl. Ollivier oftează. Și de altfel acesta ar fi pericolul cel mai mic pe care-l ascund pentru Homo sapiens crescîndele posibilități de manipulare biologică pe care ni le pune la dispoziție știința acestui sfîrșit de veac XX.

JOIANA ÎN ERA COMPUTERELOR

Dar să revenim de la ceea ce este deocamdată *science fiction* la realitatea de azi. Unul din cele mai interesante domenii de cercetare de la INRA ni se pare a fi cel vizînd la aplicarea calculatoarelor electronice la creșterea animalelor.

Știm cu toții că startul rachetelor cosmice este asigurat de computere; că drumul lor dus și întors este supravegheat, corectat și îndrumat grijuliu de aceleași calculatoare; că ordinatoarele și-au făcut intrarea în marile uzine automatizate; că

de la mii de kilometri poți rezerva un bilet de avion în decurs de o secundă, tot grație ordinarilor etc., etc. Dar există și alte obiective la fel de demne de atenția creierilor electronice.

Știați că un milion din cele aproximativ șapte milioane de vaci cu care se fălește Franța sînt «înregistrate» în calculatorul-gigant de la INRA? Nu este greu de răspuns la întrebarea de ce pașnicele Joiane normande sau bretone și-au făcut intrarea — pe poarta principală, ca să spunem așa — în era computerelor. «Banca de date» de la INRA permite detectarea indivizilor (paștruzi, se înțelege) excepționali. Fermierii înscriu pe cărți perforate «randamentele» animalelor lor (operația tehnică este extrem de simplă) și apoi cartelele sînt centralizate și prelucrate pe ordinator. În felul acesta se realizează, la scara întregii țări, o selecție a taurilor foarte... dotați. Firește, cifra de un milion este doar un început. Numărul «abonaților» la calculator crește continuu.

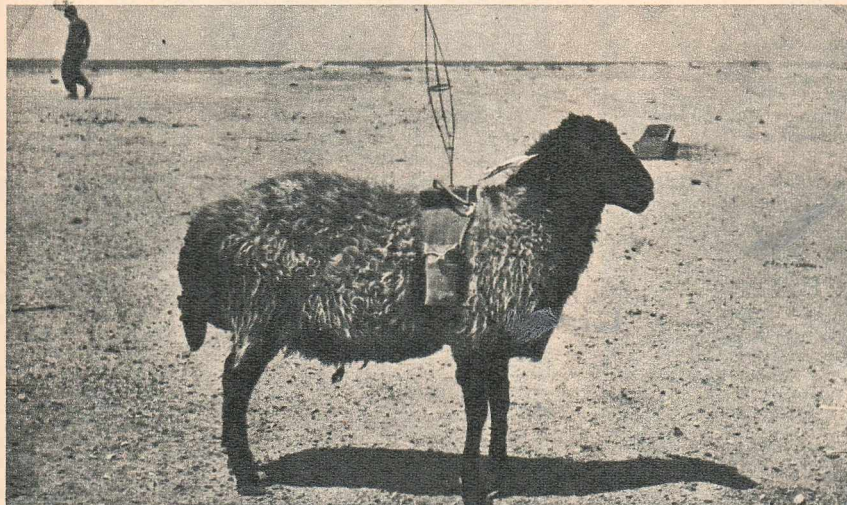
Și acum, în încheiere:

— Ce credeți că se va realiza peste 20 de ani în domeniul geneticii animale, domnule Ollivier?

— Cel puțin trei lucruri: manipularea la scară moleculară (*molecular engineering*), controlul sexului, uniformizarea materialului animal. Să explic ultima remarcă. Animalele de aceeași rasă — după cum știți prea bine — nu cresc cu aceeași viteză, au dimensiuni diferite, într-un cuvînt, se adaptează cu greu la industrializare, care implică și noțiunea de standardizare. Dar inseminarea artificială și transplantarea de la o mamă la alta (de pildă, la scoafe) deschid și în acest domeniu perspective cu totul noi — a subliniat biologul francez.

Încheiem aceste rînduri cu convingerea că am sugerat scriitorilor de romane științifico-fantastice (personal nu nutrim ambiții în acest domeniu) citeva subiecte «tari». Căci ce poate fi mai «tare» decît pătrunderea, fie și prin intermediul scoafelor sau al vacilor gestante, în sanctuarul sau — mai exact, deși mai prozaic — în bucătăria vieții?

PĂSTORITUL ÎN ERA COSMICĂ

Exemplarul ovin din fotografie, echipat după cum se poate vedea, cu aparatură radio-telemetrică specială, nu este pregătit totuși pentru vreo experiență cosmică senzațională. «Participă» în schimb la cercetări științifice care, chiar dacă sînt eminentamente terestre, apar tot atât de interesante ca și cele spațiale. Este vorba de studii și experiențe întreprinse «pe viu» de Institutul unional de cercetări pentru creșterea oilor caracul, cu sediul în orașul Samarkand (R.S.S. Uzbekistan), institut pe care autorul acestor rînduri a avut ocazia să-l viziteze de curînd.

Oamenii de știință de aici, beneficiind de mijloace moderne de investigație, au instituit un «dialog» sul-generis cu reprezentanții ai nobiliei rase caracul aflați pe întinsele pășuni din deșert. Aceste exemplare, purtînd în spinare mici stații de radioemisie, furnizează, fără voia lor, rapoarte complete, amănunțite, asupra activității zilnice. Semnalele cod transmise de sensibila instalație sînt recepționate la o stație centrală de supraveghere, unde sînt «traduse» în limbaj clar și înscrise în fișe individuale. În acest mod devine cunoscută orice mișcare și schimbare

a modelului testat, măsurîndu-se cu exactitate timpul dedicat pășcutului, cantitățile de hrană îngurgitate, sînt sesizate preferințele pentru un anumit fel de iarbă, de pe o anumită pășune, apoi durata deplasărilor, ca și timpul consumat cu activități statice. Deocamdată nu au putut fi dirijate de la distanță mișcările animalului, dar în viitor...

Experiențele desfășurîndu-se în condițiile specifice ale regiunii cuprinse între Samarkand și Buhara, patria caracului, sînt urmărite cu viu interes de crescătorii de oi din alte țări, unde există climă și pășuni întrucîtva asemănătoare. Datele obținute servesc institutului amintit în definitivarea cercetărilor sale aplicative, care urmăresc în esență ameliorarea continuă a rasei caracul. Pe baza constatărilor de pînă acum s-au putut lua măsuri pentru mărirea productivității pășunilor de deșert, pentru o mai bună amplasare a adăposturilor și adăpătorilor automate etc.

Convingerea specialiștilor din Samarkand este că blîndețea mioare caracul nu sînt de loc refractare cercetării și aplicării metodelor moderne de cercetare...

Mihai CORUT

sport

de Emanuel VALERIU

INTRAREA ÎN NORMAL

Recent, Ministerul Învățămîntului a luat hotărîrea de a extinde — în grădinițe, la clasele I-IV — și de a studia înmulțirea orelor de educație fizică în licee etc. Evenimentul a fost, cum era și de așteptat, salutată cu un oarecare interes de către presa de specialitate, în ciuda unor rezerve, întemeiate după părerea noastră, privind mai ales rîstimpul care va trebui să treacă pînă la aplicarea în practică a unor măsuri aflate, deocamdată, în stadiu de studiu.

Reluăm această discuție deoarece, pe de o parte, ne surprinde întîrzierea cu care s-a trecut la o punere în drept a unui «obiect de studiu» vitregit îndelung și pe nedrept. În fond, nu vîd de ce am face abstracție de unele realități românești cu o vechime respectabilă în domeniul pregătirii fizice a tinerelor generații, atîta vreme cît astfel de preocupări nu constituie secrete, ele găsindu-și loc în paginile cărților din ce în ce mai numeroase privind izvoarele culturii fizice și sportului în România. În 1863 se introducea, obligatoriu, în armată, practica gimnasticii, după ce, cu un an mai înainte, luase ființă prima asociație sportivă de la noi, «Societatea de dare la semn»; în 1861, Ministerul Învățămîntului înființase primele posturi de profesori de gimnastică la cîteva licee din București, Craiova și Iași; în 1860, în manualul doctorului Antonio Velini, destinat profesorilor școlilor primare, era inclus și un capitol privind educația fizică; în 1859, întîlnim la București două școli de gimnastică și scrimă cu profesori francezi; în Moldova, fusese introdusă obligatoriu gimnastica în școlile de toate gradele încă din 1851. Tot la Iași, la Academia Mihăileană, anul 1841 marchează o prevedere interesantă: în după-amiezele de joi și duminică elevii vor executa șase ore de gimnastică! La București, școala de la «Sfîntul Sava» include în regulamentul său de funcționare exerciții de gimnastică pe timpul recreațiilor. Mă opresc ta un ultim exemplu: în școlile românești de la Năsăud și Orlat se practică obligatoriu educația fizică.

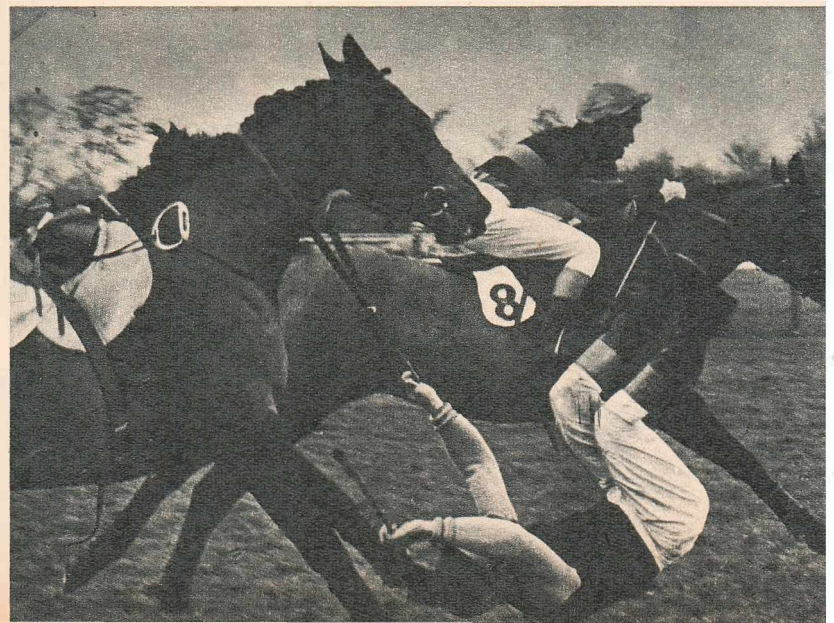
Desigur, exemplele, nu lipsite de surprize, ar putea continua.

Le-am dat numai pentru a demonstra existența unor prelungii preocupări pentru sănătatea copiilor, pentru dezvoltarea lor armonioasă și pentru a atrage totodată atenția asupra unor intruperi ce s-au produs în acțiunile de introducere a educației fizice în școli, spre regretul, desigur, sincer al copiilor, cel puțin, ca să nu mai facem legăturile firești între coeficientul atît de precar al sănătății publice, în trecut, și abandonarea unor inițiative extrem de valoroase chiar și în retrospectiva timpului.

Prin urmare, dacă astăzi este reluată nobila preocupare pentru valoarea biologică a poporului, este bine să se țină seama de tot ceea ce a fost bun și rău în trecutul atît de îndepărtat al educației fizice, vizavi de școlari. Acum, Institutul de educație fizică, facultățile și liceele specializate produc cadre de profesori cu calificări corespunzătoare, dar care sînt prea repede atrași de viața sportivă, de performanță, de unele sectoare administrative ale mișcării sportive, neproductive, lipsindu-i pe școlarii de aportul de care aceștia ar trebui să se bucure din partea dascălilor de educație fizică. Nu ar fi cazul ca cineva competent să mediteze și asupra acestui aspect de loc neglijabil al vieții din școli? Și încă ceva: chiar cei care au făcut sport cîndva nu sînt prea încîntați să-și știe copii intrajă pe mîna unor astfel de profesori-antrenori, fără prea mare experiență pedagogică și care «trag» de copii spre a le verifica posibilitățile de performanță, reținîndu-i doar pe cei mai dotați, iar de ceilalți refuzînd, practic, să se mai ocupe.

Desigur, cauzele și efectele care au condus la o revizuire oficială față de educația fizică în școli sînt încă și mai numeroase. Noi am arătat doar cîteva aspecte mai puțin cunoscute dorînd să servim ideii majore a sănătății copiilor aflați la vîrstele școlare. Fie ca istorii care se va scrie după noi în acest domeniu să înregistreze la activul său perpetuarea deficiențelor a unei excelente deprinderi cum este practica regulată a exercițiului fizic. Această ni se pare normal și pe măsura epocii noastre.

Un instantaneu de zile mari, ar spune colegii noștri fotoreporteri. Asemenea căderi — frecvente la întrecerile hipice — sînt imortalizate numai atunci cînd obiectivul este îndreptat acolo unde în aceeași fracțiune de secundă se întîmplă evenimentul. Probabil că jockeyul B. Scott este mai puțin încîntat, deoarece a căzut după parcurgerea ultimului obstacol, în cursa desfășurată luna trecută la Windsor, atunci cînd se și credea cîștigătorul întrecerii.

FANTOMA CU PICIORU-N GHIPS

Reîntors în Capitală, marele detectiv El Ponko tocmai dezlega enigma unei traiste de nasturi adunați de prin autobuzele În-treprinderii de transporturi-Pitești, când, țîrr, soneria telefonului sparse liniștea.

— Alo, zise maestrul după ce a măturat cioburile (cioburile liniștii, evident).

— Maestre, maestre, veniți urgent la spitalul de imediatanță!

— Ei drăcie, n-am înțeles nimic! Dacă sînteți amabil, repetați mesajul.

— Huuoooo!

Un vacarm de huiduieli și fluierături umplu receptorul. Maestrul răsturnă telefonul pe-o parte, îl goli de vacarm și îl puse din nou tacticos la ureche:

— Vă ascult.

— Veniți urgent, ăăă, invers, veniți imediat la spitalul de urgență.

— Adineauri parcă ați mai adăugat ceva!

— Huuoooo!!

— Merci, mulțumi maestrul politicos și cu sedilă, așezînd receptorul la loc.

Ajuns în fața spitalului, El Ponko s-a certat mai întîi un sfert de oră cu șoferul taxiului care nu voia să primească bacșiș, apoi își rupse o mîină și-un picior. Fracturile făceau parte din stratagemele lui, ori de cîte ori voia să se strecoare neobservat într-un spital.

Cu ochii-n patru, detectivul începu să adulmece. Nimic suspect. Medicii erau la vizită, alții operau, surorile își vedeau de treburile lor și asistentele de asistențele lor.

— Ferește!

El Ponko se culcă dintr-o mișcare la pămînt și scoase pistolul. Dar pe deasupra-i nu trecu vreo săgeată, cum se aștepta, ci 4 brancardieri cu tîrgile lor. Maestrul s-a ridicat și își scutura ghipsul, cînd în spatele lui auzi din nou:

— Ferește!

Aceiași brancardieri se întorceau cu tîrgile ocupate de oameni congestionați, lac de nădușeală. Ponko simți un val de abur și porni în întîmpinarea lui, spre spălătorie. N-a reușit să ajungă pînă acolo, deoarece aburul năvălea dintr-o încăpere pe a cărei ușă scria: «Radiologie-4». Tocmai căuta un fir de păr ca să poată dezlega misterul, cînd alți oameni au fost introduși în cabinetul radiologic. Erau vineți și cu promoroacă la gură.

— De unde îi aduceți? De la Polul Sud?

— Nu, de la «Radiologie-3». Dar cu ăștia nu-i nimic. Să vedeți ce-i la rezervele post-operatorii!

Din ce în ce mai contrariat, detectivul ajunse și la rezerve. Bolnavii tocmai icneau și se văitau cuprinși de spasme gastrice.

— Am înțeles! Otrăviți!

Drept răspuns, o asistentă i-a arătat din priviri mai întîi noptierele și după aceea gura de ventilație.

— Nu pricep!

La fel de laconică, fata în alb puse un deget pe limbă.

— N-au voie să mănînce!

— Tț!

— Și!

Fata arătă cu degetul spre nas. El Ponko pricepu. Proaspeții operați, lihnîți de foame, primeau prin ventilatoare vești olfactive despre întreaga activitate a bucătăriei spitalului.

— Ei bine, cine-a făcut toate astea?

— I.C.M.-1.

— Ȃia cu colectarea metalelor?

— Nu, Ȃia cu construcții-montaje.

— Rrrraahhh!, se auzi un răcnet dinspre sălile de operații.

Detectivul dădu să fugă într-acolo.

— Nu vă deranjați, îi spuse asistentă. Nu s-a întîmplat nimic. S-au opărit doar. Iar au apă fiartă și n-au apă rece.

— Mereu se întîmplă așa?

— Nu. Uneori au apă rece și n-au apă caldă. Alteori n-au de loc.

Echipele de pompieri voluntari trecu în goană tîrînd o pompă roșie după ei.

— Incendiu!?!

— Aș! Nu merg hidrofoarele, și ne cîr-pim și noi cum putem. Dar, la urma urmei, dumneavoastră cine sînteți?

— Eu? Eu... sînt... matematician.

— Matematician! Mană cerească! Mergeți, dragă domnule, la ortopedie. De cînd caută cei de-acolo un matematician care să-i ajute să împartă 100 de paturi la 130 de pacienți.

În drum spre secția de ortopedie, Ponko se rătăci și nimeri într-o aripă a spitalului, ce

aducea a castel scoțian. Saloane pustii, paturi goale, săli de operații prin care — tocmai se însera — începuseră să circule stafiele. Mirat de atîta risipă de spațiu, detectivul s-a așezat la pîndă. Nu reuși decît să numere 60 de paturi libere și să surprindă următorul dialog între strigoi:

— Krrrantz, zise prima fantomă. Cînd trebuia să ne evacueze de aici?

— Krrrantz, răspunse a doua, o stafie cu picioru-n ghips. La 1 septembrie anul trecut.

— Și cît ne mai țîn?

— Mult și bine. Instalatorii au abandonat lucrarea.

— Dar e aproape gata!

— Trebuie să dea drumul la apă și să conecteze rețeaua electrică. Se pare însă că va mai dura cîteva luni.

— Krrrintz, conchise interlocutoarea, semn că se bucura.

Edificat, Ponko se îndreptă spre ieșire. Ajuns la ușă și-a amintit de convorbirea telefonică. În logica lui stăruia o pată albă, și s-a adresat portarului:

— Nu știi matală cine m-a huiduit la telefon?

— Se vede că era vreun meci pe stadionul Dinamo. În spital se aude tot ce se întîmplă pe gazon, pe piste și în tribune.

Liniștit, cu onoarea împăcată, maestrul s-a înapoiat în cabinetul său și mi-a dictat noul capitol al pășaniilor sale.

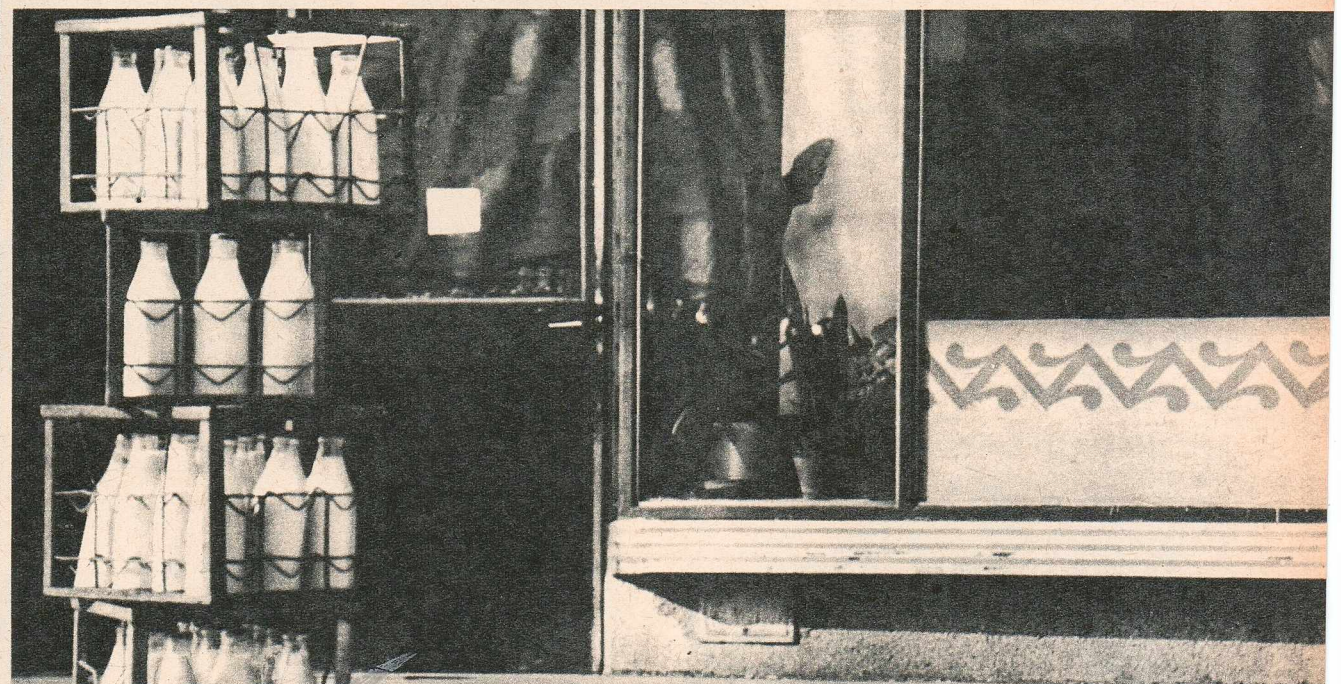
Sergiu ANDON

parada timpului pierdut

ORAR

6-10-16-20

pe perioada cît este plicat în concediu al doilea subanot

NU ESTE, DAR PRISOSEȘTE...

Am citit deseori, în restaurante și bufete, anunțuri, prinse la vedere, cu același text ritos: «Nu-i servim pe cei în stare de ebrietate». Foarte bine, foarte frumos, dar oare cei în cauză citesc avertismentul? Din cite am băgat eu de seamă, niciodată...

Să-mi fie cu iertare dacă v-am indus în eroare (n-am făcut-o anume) prin observația de mai sus: n-am de gînd să vorbesc despre... alcool. Deși subiectul este tot o băutură. Consumată, zilnic, în proporție de masă. Dat fiind acest argument imbatibil, comercianții în materie au prins și ei pe pereți afișe liniștitoare: «Vindem lapte toată ziua». În cazul de față, lumea citește, cu egală luciditate. Dar nu și cu același folos. Pentru că, nu arareori, cumpărătorii descoperă ceea ce se zice într-o zicătoare: «Fală goală-n traistă ușoară». Încercați să găsiți lapte, în timpul prînzului ori după-amiază, la magazinele de lactate din Șoseaua Mihai Bravu, din Drumul Taberei sau chiar la «Leonida». N-o să găsiți. Soluția, dacă o puteți adopta, este tot scutul de (foarte) dimineață și rîndul de rigoare, adeseori afară, în frig, compătîmind cu vînzătorul sau vînzătoarea.

În complexul comercial Pajura (stația Dridu) se vinde lapte în două locuri: la aprozar și pescărie. În primele ore ale dimineaței, sticlele îmbuteliate nu se epuizează la ambele adrese dar, din păcate, navetele pline pot fi privite numai prin geam între orele 10 și 16. O hîrtie lipită pe ușă anunță că programul pescăriei (deci și accesul la lapte fixat între 6³⁰ și 21 s-a redus cu 6 ore și jumătate (6-10 și 16-20) deoarece un salariat este... în concediu. Cetățenii din Pajura (intîrziții!) se uită cu năduf la sticlele pline cu lapte și iau troleibuzul vreo șapte stații să-și încerce norocul în Piața Chibrit. Alți bani, altă distracție, adică timp cheltuit de pomană.

La «Alimentara» de pe strada Povernei laptele se epuizează dimineața cît ai clipi. În schimb, la foarte mică distanță (pe căi cam întortocheate, ce-i drept — str. Căderea Bastiliei, colț cu bd. Ilie Pintilie) stau pe trotuar, de la o zi la alta, stive întregi de sticle pline.

Era o vreme, nu prea îndepărtată, cînd la vastul magazin de pe bd. Gh. Gheorghiu-Dej (colț cu Calea Victoriei) găseai, într-adevăr, lapte, iaurt etc. la orice oră din zi și din seară. Dar, întru gospodărirea spațiului comercial (evident!), nu se mai vind aici decît fulgi de porumb și înghețată (pe un perete larg, investit cu teșghele și rafturi?!). În rest, monumentalul magazin desface conserve de tot felul, renunțînd și la cașcaval, și la brînză, și la prăjituri. Deci, în centrul geografic al Bucureștiului singurul loc pentru lapte în tot cursul zilei rămîne «Miorița». Dar nici aici nu e cazul, totdeauna... Sticle goale — sticle pline, iată o veche dilemă a planificării distribuției «alcoholului alb». Să fie oare chiar atît de încurcată această cale a... laptelui?

V. COSTEA

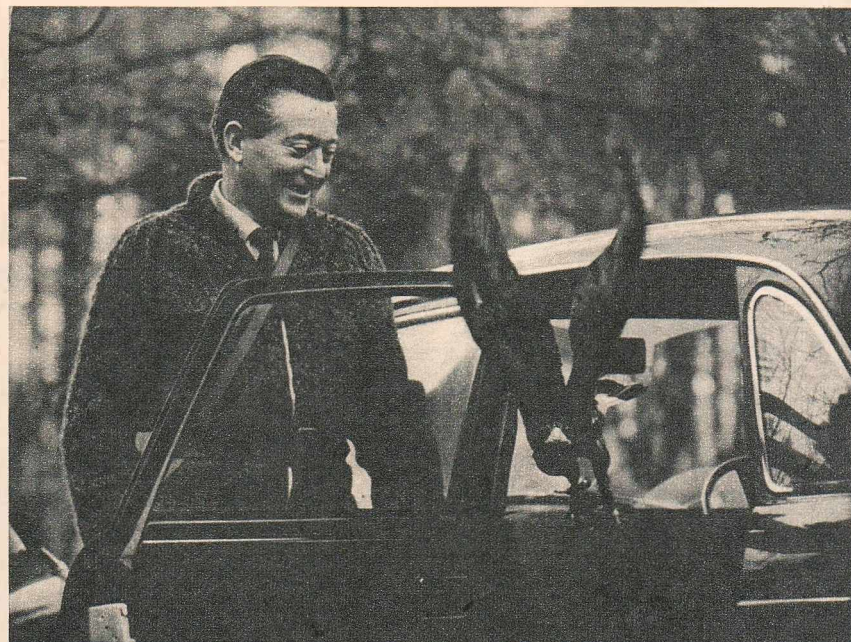
lipește
călciul,
sergent!

Era prin luna februarie a anului 1913. Prefectura poliției Capitalei ceruse fonduri noi pentru echiparea sergenților de stradă, dar onor consiliul comunal se pornise pe economii, deci nici vorbă de sporirea bugetului. Și atunci s-a operat, la capitolul «încălțăminte», o inovație: introducerea opincilor, care erau de cinci ori mai ieftine, chiar dacă aveau și noște de rezervă. Așa se face că, în acel an binecuvântat, bravii păzitori ai ordinii publice din București au fost dotați cu minunatele opinci pe care le vedem în fotografie.

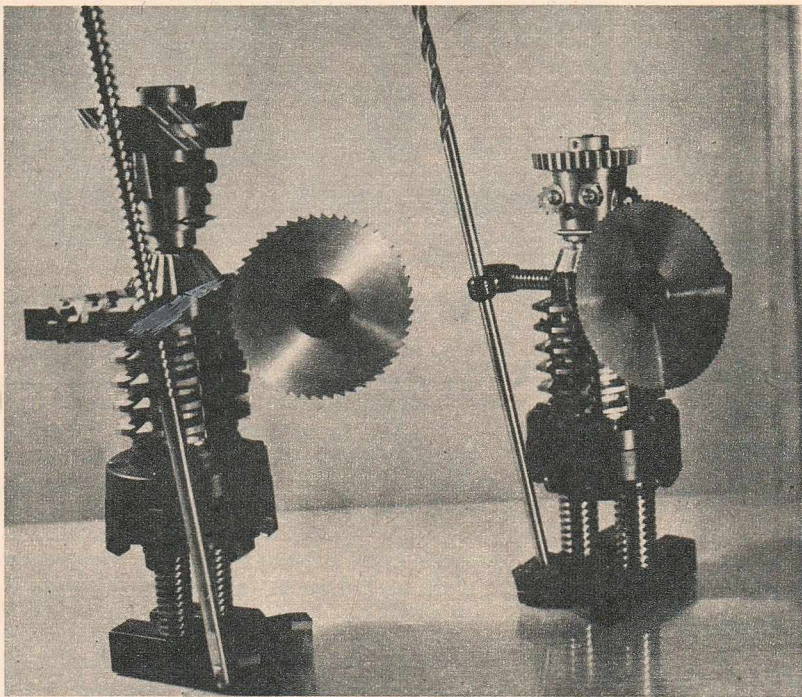
la ce
nu renunță
un șoim...
dacă este
șoim

Pe toate le-a acceptat mîndrul și inteligentul Stevie, șoimul familiei Matthews: să călătorească în automobilul stăpînului și să-și respecte locul ce i s-a fixat pe banchetă; să recunoască — oriunde s-ar afla — cel mai scurt drum spre casă și să ajungă acolo punctual ca un englez la ora ceaiului; să doarmă cu stăpînii în dormitor, într-o colivie special amenajată; în fine, e dispus să accepte multe alte lecții și indicații de dresaj. Un singur drept și-a rezervat Stevie: atunci cînd are poftă, să-și înfigă ghearele și ciocul în primul iepuraș, fazan sau veveriță înțilnit în cale.

Cînd este întrebată ce calități deosebite posedă acest pieptene confecționat din ciocul unui fioros pește-ferăstrău, tînăra din fotografie, prezentatoare la o expoziție de viață marină, răspunde: «E simplu! În timp ce-ți aranjezi coafura, e suficient să-ți amintești de unde provine pieptenele pentru ca să-ți se facă părul măciucă și să-l aranjezi apoi după voie.

grădina
lui Dumnezeu
e mare
și plină de idei

◀ cavaleri
fără
prihană

Pașnice și nevinovate jucărioare, realizate cu virtuozitate din roți dințate, burghie, cușite de strung, șuruburi și pînioane, de către strungarii Leonid Vinokurov și Iuri Golovin de la laboratorul Institutului unional de studii și cercetări asupra sculelor din Moscova.

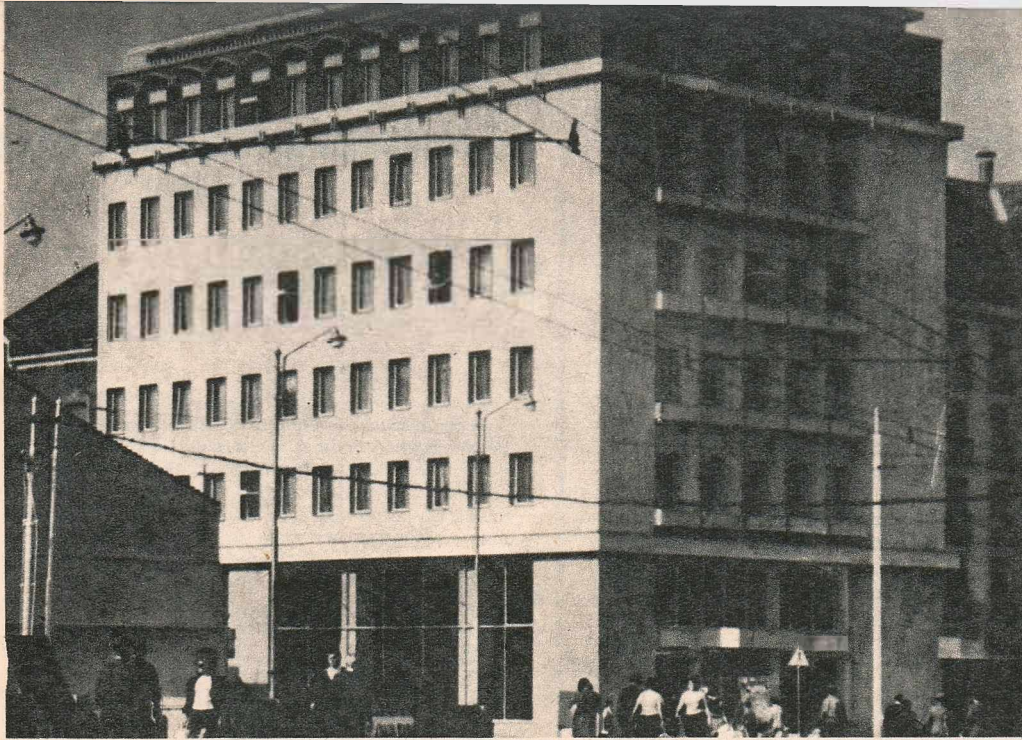
înțelepții printre noi

DEFINIȚII APROXIMATIVE (III)

- **DECENȚA** — conspirația tăcerii organizată de indecență.
Bette Davis
- **VILEGIATURA** — odihna cea mai obositoare.
Norman Wisdom
- **PROMISIUNE** — o datorie pe care ca să poți s-o achiți e bine să n-o faci.
- **FRUMUȘETEĂ** — o scrisoare de recomandare pe care natura o dă favoriților săi.
Voltaire

- **SCHIMB DE PĂRERI** — te duci la director cu părerea ta și te întorci cu a lui.
Fernandel
- **BĂRBATUL IDEAL** este cel care întrunește cele mai bune însușiri feminine: hotărîrea, curajul, ingeniozitatea, rezistența, stăpînirea de sine și, desigur, spiritul de sacrificiu.
Brigitte Bardot
- **MODA** — o formă a urîteniei, atît de greu de suportat încît trebuie schimbată la fiecare șase luni.
Oscar Wilde

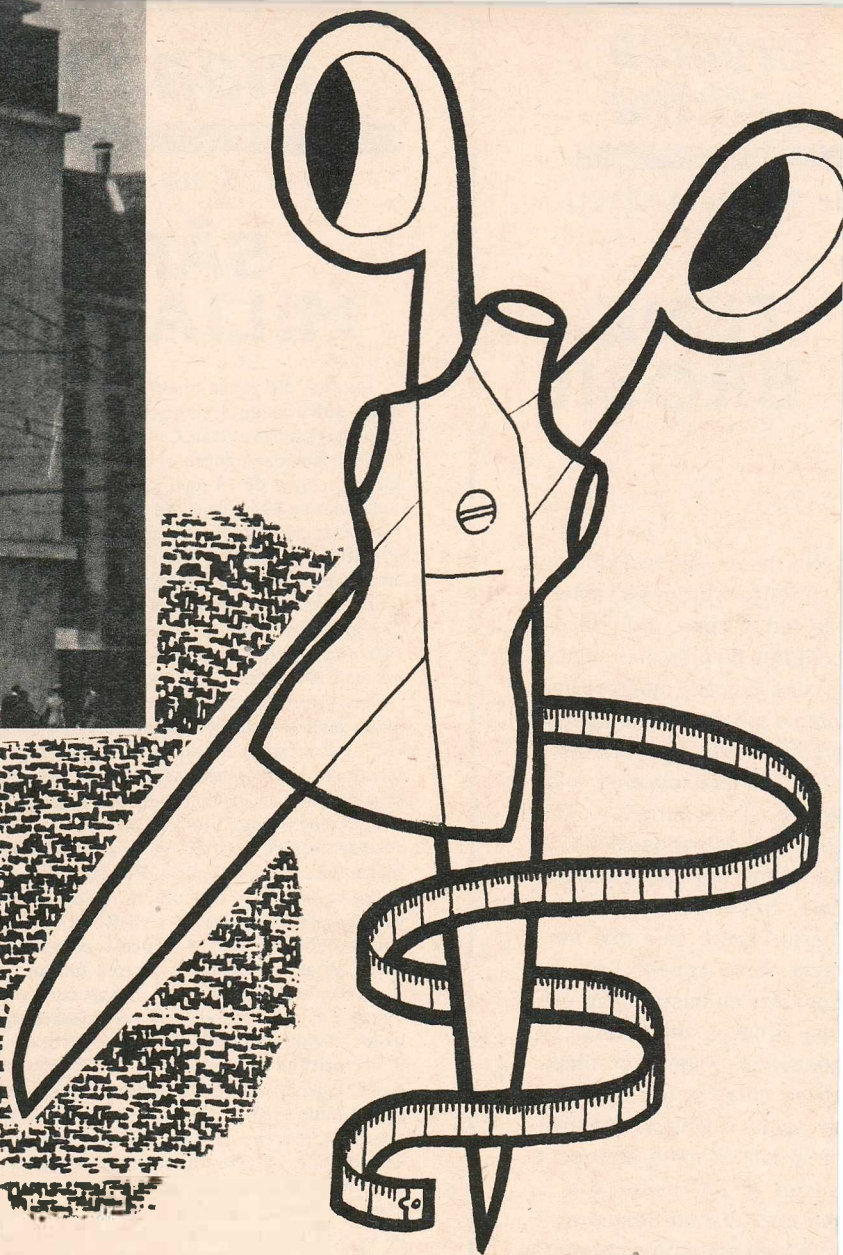
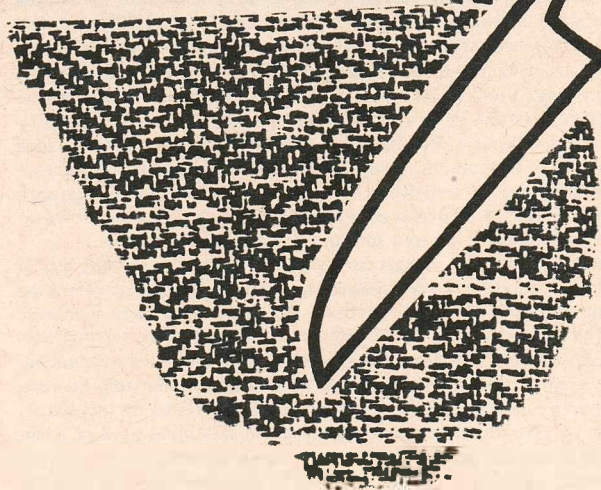
- **EXPERTUL** — un specialist care știe totul despre ceva și nimic despre tot.
Tristan Bernard
- **VIATA** — o poartă care se deschide și se închide numai o singură dată.
Tudor Mușatescu
- **AVOCAȚII** sînt ca tășurile unei foarfeci: nu se taie niciodată una pe alta, dar vai de acela ce s-ar pune între ele.
Anton Cehov

Casa de modă «VENUS» din Oradea pune la dispoziția consumatorilor o gamă întregă de produse de înalt nivel calitativ și asigură prestări de servicii ireproșabil executate de specialiști cu excelență calificare.

Datorită sistemului de organizare, a posibilităților create, a ariei largi de prestări, Casa de modă «VENUS» din Oradea răspunde nu numai cerințelor orădenilor, ci și tuturor categoriilor de turiști din țară și din străinătate, vizitatori ai frumosului oraș de pe malul Crișului.

Deși înființată abia de doi ani, Casa de modă «VENUS» din Oradea și-a dobândit un frumos prestigiu în rîndul clientelei sale, prestigiu

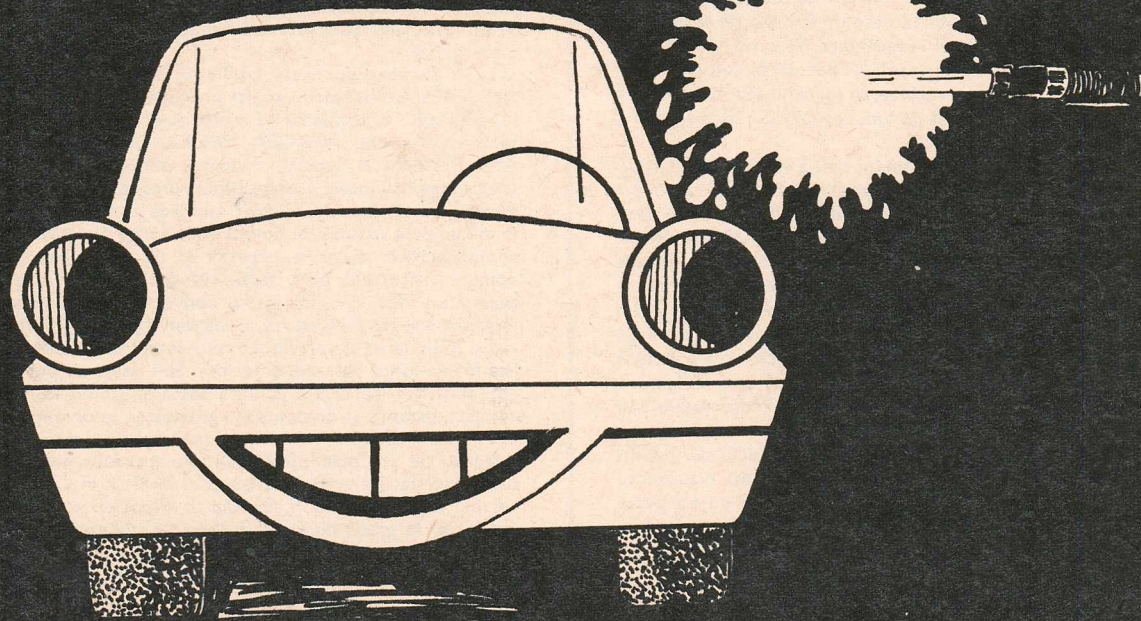

**UNIUNEA JUDEȚEANĂ
A COOPERATIVELOR
MEȘTEȘUGĂREȘTI
BIHOR**

ORADEA — str. Avram Iancu nr. 4
telefon 1 32 43

pe care dorește să-l mențină și să ridice pe noi trepte.

Adresați-vă deci cu încredere
Casei de modă «VENUS»—Oradea
Piața Republicii nr. 2
Tel. 1 86 38

Auto-service-Oradea asigură posesorilor de autoturisme reparații ireproșabile, de orice natură, alături de lucrările datorate accidentelor sau uzurii normale. De asemenea, execută lucrări de întreținere, spălat-gresat, reglare etc.

AUTO-SERVICE-ORADEA
Calea Clujului nr. 28
Tel. 1 64 20

**FILME
DESPRE
CARE
SE
VORBEȘTE**

În recenta «Săptămână a filmelor străine inedite în Franța» organizată de către revista de cinema *Positif*, au fost incluse — alături de alte realizări relativ noi — *Reconstituirea* de Lucian Pintilie și romantica povestire a lui John Huston, *O piombare cu dragoste și moartea*. În scena pe care o reproducem din cel de-al doilea film, poate fi recunoscut însuși bătrnul cineast, căruia îi place — ca și altor mari regizori, se știe — să apară din când în când în propriile sale creații.

De altfel, familia Huston mai are un reprezentant în acest film: protagonista este fiica cineastului, Anjelica, în vîrstă de 20 de ani.

- Dany Carrel — urmînd exemplul Machei Mérieu — a devenit producătoare. Primul film în care își va investi banii va fi o comedie, *Fata bătrînă*, a debutantului Jean-Pierre Blanc. Întreprinzătoarea acțiunii a oferit rolurile principale actorilor Annie Girardot și Philippe Noiret.

- Noul film al lui Federico Fellini poartă numele cetății eterne, *Roma*. Marele cineast va începe lucrul în prima săptămînă a lunii martie, finanțat fiind de compania cinematografică *Leone*. Interioarele vor fi turnate în studiourile Cinecittà.

- Vedeta feminină numărul unu a cinematografiei iugoslave, Milena Dravici («Kozara», «Bătălia de pe Neretva»), va fi protagonista filmului *Primăvara în agonie*, realizat de regizorul maghiar Lajos Zilahy.

- Marele premiu al criticii de film din Belgia a fost acordat creației lui Sidney Polack *Și cîii se împușcă, nu-i așa?*. Reamintim că acest film ne-a fost făgăduit și nouă pentru 1971.

- După doi ani de absență, Elizabeth Taylor se află din nou pe platouri. Este vorba de filmul *Zee and Co*, realizat după un scenariu al scriitoarei irlandeze Edna O'Brien. Partenerii îi vor fi Michael Caine (l-am văzut de curînd în spectacolul TV «Bărbați aleși») și Susannah York («Un om pentru eternitate»).

- De la fotoreportaj la filmul documentar nu este decît un pas, și Gina Lollobrigida — a cărei pasiune pentru aparatul de fotografiat este binecunoscută — a hotărît să-l facă. Deocamdată duce tratative cu

te

le

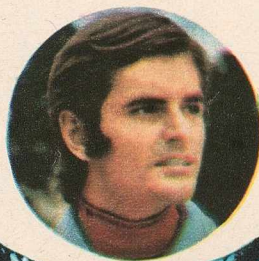
gra

me

RAI — TV și cu o mică vedetă de 5 ani, Francesco Baldi, copilul-minune al televiziunii italiene.

● La Teatrul Odeon din Londra a avut loc premiera filmului *Războiul lui Murphy*, cu Peter O'Toole și Philippe Noiret. După spectacolul de gală — ale cărui fonduri au fost înmîinate Societății pentru ajutorarea orbilor — marele actor englez a fost felicitat de prințesa Alexandra. În stînga lui Peter O'Toole: soția sa, actrița Sian Phillips, și Philippe Noiret (foto).

BĂRBAȚI. MAGAZINELE VĂ AȘTEAPTĂ!

mărțișor '71

PODABE • COSMETICE • TRICOTAJE
• CONECTII • ÎNCĂLĂMINTE • DULCIURI

Dic. BABOIAN

PASUL NECESAR

Rareori în ultimul sfert de secol eforturile europenilor îndreptate spre normalizare și destindere pe continentul nostru s-au concentrat în asemenea măsură și cu atita pregnanță asupra unui proiect concret de salvagare a păcii, ca acum în jurul propunerii privitoare la convocarea Conferinței general-europene lansate de țările socialiste.

După un îndelungat proces de maturizare, opinia publică europeană se află în fața opțiunilor. Diferite proiecte, planuri și propuneri avansate de-a lungul anilor în vederea găsirii acelei «chei» care să deschidă poarta spre destindere în Europa au fost supuse filtrului rațiunii. În prezent, după o decantare lentă dar concludentă, în atenția generală se află ideea atât de realistă și realizabilă a conferinței pentru securitate și colaborare în Europa. Desigur, nimeni nu pretinde că aceasta ar fi singura cale de instaurare a destinderii în Europa, dar, în orice caz, convocarea unei conferințe general-europene este considerată de popoarele continentului nostru ca o etapă importantă pe calea întăririi păcii și securității în Europa, a statornicirii unei colaborări multilaterale și reciproc avantajoase între țările europene, așa cum apreciază comunicatul recentei consfătuiri de la București a miniștrilor afacerilor externe ai statelor participante la Tratatul de la Varșovia.

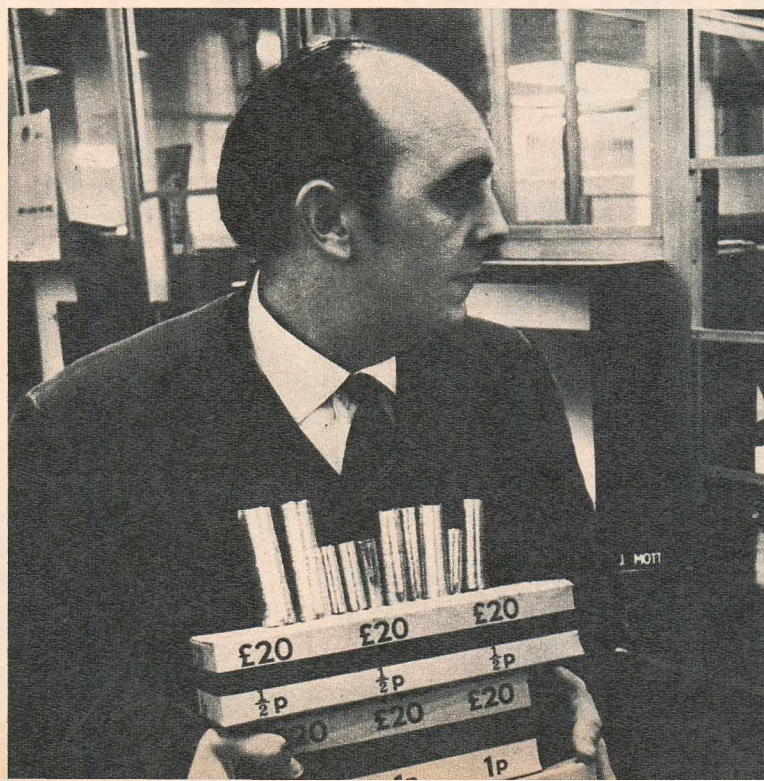
Faptele demonstrează că ideea Conferinței general-europene s-a impus cu atita acuitate încât concretizarea ei nu mai este decit o chestiune de timp. Un timp care trebuie să fie însă cit mai scurt posibil, pentru a se înlesni culegerea, cu un ceas mai devreme, a roadelor unei inițiative unanim recunoscute ca prețioase și salutare. Într-un amplu articol intitulat «O etapă importantă pe planul consolidării păcii în Europa», comentatorul iugoslav Piotr Jaroszewicz scrie în «Medjunarodna Politika»: «Se poate constata cu satisfacție, încă de pe acum, că ideea convocării conferinței și-a obținut un drept de cetățenie trainic. De aceea considerăm că nu există nici un fel de bază pentru amânarea convocării conferinței și nici pentru stabilirea vreunor condiții prealabile». Aluzia la adresa anumitor cercuri occidentale care urmăresc să abată pregătirile reuniunii, menite să consolideze nemijlocit relațiile intereuropene, pe făgașul unor tergiversări și condiții artificiale create, este evidentă. Opinia publică europeană, atât de receptivă la inițiative constructive, concrete, de menținere a păcii, se pronunță fără rezervă pentru grăbirea Conferinței general-europene.

La Consfătuirea de la București, miniștrii afacerilor externe ai statelor participante la Tratatul de la Varșovia au subliniat în acest sens că în actualele condiții nu numai că este posibil dar este și necesar să se abordeze într-un spirit practic, constructiv, problemele, pentru a se accelera organizarea conferinței. Da: a se grăbi, a nu se întârzi trecerea directă la faza nouă și activă, care oferă condiții pentru discutarea liberă și punerea de acord a tuturor problemelor ce decurg din convocarea întâlnirii la nivel general-european. Orice așa-zise condiții prealabile nu ar face decit să acționeze ca impediment în calea conferinței, ca frină a dezvoltării proceselor favorabile ce se conturează evident în Europa, procese active în care sînt deopotrivă interesate toate popoarele acestui continent. În răspunsul pozitiv al guvernului țării noastre la Aide-mémoire-ul guvernului Finlandei (țara-gazdă a proiectatei conferințe general-europene) care sugerează inițierea unor schimburi de vederi în cadrul unor reuniuni multilaterale, la Helsinki, se arată că abordarea «într-un spirit realist a problemelor existente va permite soluționarea lor treptată în interesul tuturor popoarelor europene...» Ceea ce presupune implicit participarea directă și activă a tuturor statelor interesate, în condiții de deplină egalitate, în toate fazele pregătirii, organizării și desfășurării primei Conferințe general-europene și ale celor ce vor urma. Important este să se țină seama de primatul realismului și, pornindu-se de la ideea fundamentală că o conferință general-europeană este posibilă, imperios necesară, să se accelereze, adecvat, organizarea ei.

300 milioane de alegători

Luni, 1 martie, au loc în India alegeri generale. Este una dintre cele mai mari operațiuni electorale, în fața urnelor urmînd să se prezinte 300 milioane de alegători. Votarea va dura cîteva zile, iar rezultatele finale vor putea fi cunoscute oficial abia după 10 zile. Importanța acestui scrutin — al cincilea de la alegerile generale din 1947 — constă în faptul că el are loc în condițiile unor aprige înfruntări politice între Partidul Congresului și opoziția nemulțumită de reformele inițiate de guvernul prezidat de Indira Gandhi. Criza politică a fost precipitată de hotărîrea luată în decembrie de guvernul din New Delhi de a dizolva parlamentul și de a convoca noi alegeri generale. În imagine, aspect de la un mare miting popular la Bombay.

▲ fără invitație

«Multe le-a fost dat să vadă și să trăiască patrupelelor cornute, dar pășania a trei surate belgiene le întrece pe toate. Bietele de ele, obișnuite cu staulele lor — fie ele cât de moderne, dar tot staule — cu drumul de țară sau, cel mult, cu asfaltul șoselelor, s-au văzut dintr-o dată într-un adevărat palat (Palatul Congreselor din Bruxelles) și au încercat strania senzație — nemaicunoscută, pare-se, până la ele de alte semene ale lor, neexistând în istorie vreo referire la un fapt similar — de a-și menține echilibrul urcând și coborînd lucioasele scări de marmură. Dar dac-ar fi fost numai atât... Căci iată-le pătrunse chiar și într-o sală de ședințe — și încă a unui solemn consiliu ministerial.

Martorii oculari ai neobișnuitei scene afirmă că respectivele patrupele nu s-au arătat însă prea stingherite de prezența unor asemenea înalți demnitari. Mai curînd aceștia — titularii departamentelor agriculturii din țările Pieței comune — după primul moment de stupefacție nu s-au prea simțit la largul lor, dar în special datorită... lozincilor aflate pe spinările vacilor, ca și a prezenței celor câteva zeci de agricultori belgieni ce le aduseseră acolo pentru a protesta împotriva acelor aspecte ale politicii agrare comunitare care-i defavorizează.

◀ și a fost „Ziua d“

Nici o campanie electorală din istoria Angliei n-a avut vreodată amploarea și intensitatea operațiunii desfășurate pe întreg teritoriul Marii Britanii pentru pregătirea și popularizarea introducerii sistemului zecimal și îngroparea tradiționalului șiling. Ziua de 15 februarie, denumită «Ziua D», a fost întîmpinată ca un moment de cotitură în inșeși destinele Marii Britanii: 14 000 de bănci cu sucursalele respective, 25 milioane de conturi convertibile, 150 milioane de lire sterline cheltuite în operațiunile de emiteră a noilor monede, iată cîteva coordonate ale introducerii noului sistem monetar.

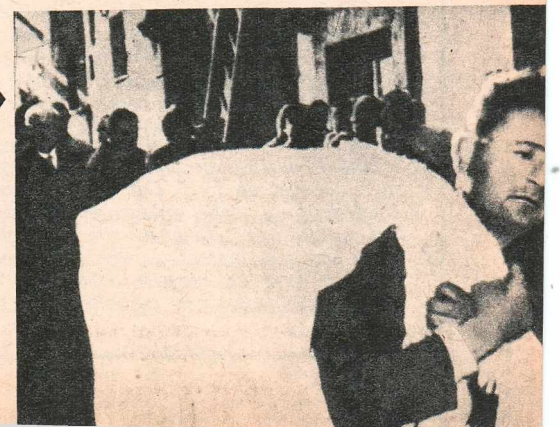
Și a fost «Ziua D». Șilingul a murit pentru ca lira să trăiască odată a 100-a diviziune a sa, răzbătătorul pence.

În fotografie, proprietarul unei cafenele de pe vestita Fleet Street, asigurîndu-și grijuliu rezerve de monede noi la Banca Barclay, unde predă în schimb un «stoc» de șilingi.

▶ exodul continuă

După puternicul cutremur care a avut loc la Tuscania, o atmosferă de panică domnește în rîndurile populației acestui oraș care a suferit și în trecut de pe urma unor mișcări seismice catastrofale. «Ceea ce îi neliniștește acum pe supraviețuitorii cataclismului — scrie «Unită» — este perspectiva cumplită de a rămîne fără un acoperiș, fără posibilitatea de a trăi în condiții cît de cît civilizate».

Deși autoritățile italiene depun eforturi pentru ajutorarea sinistraților, mulți locuitori părăsesc în masă Tuscania stăpîniți de teama că urgia s-ar putea repeta. În fotografie, unul dintre sinistrații care pleacă din oraș purtînd în spîinare tot ceea ce i-a mai rămas din avutul său, după cutremur.

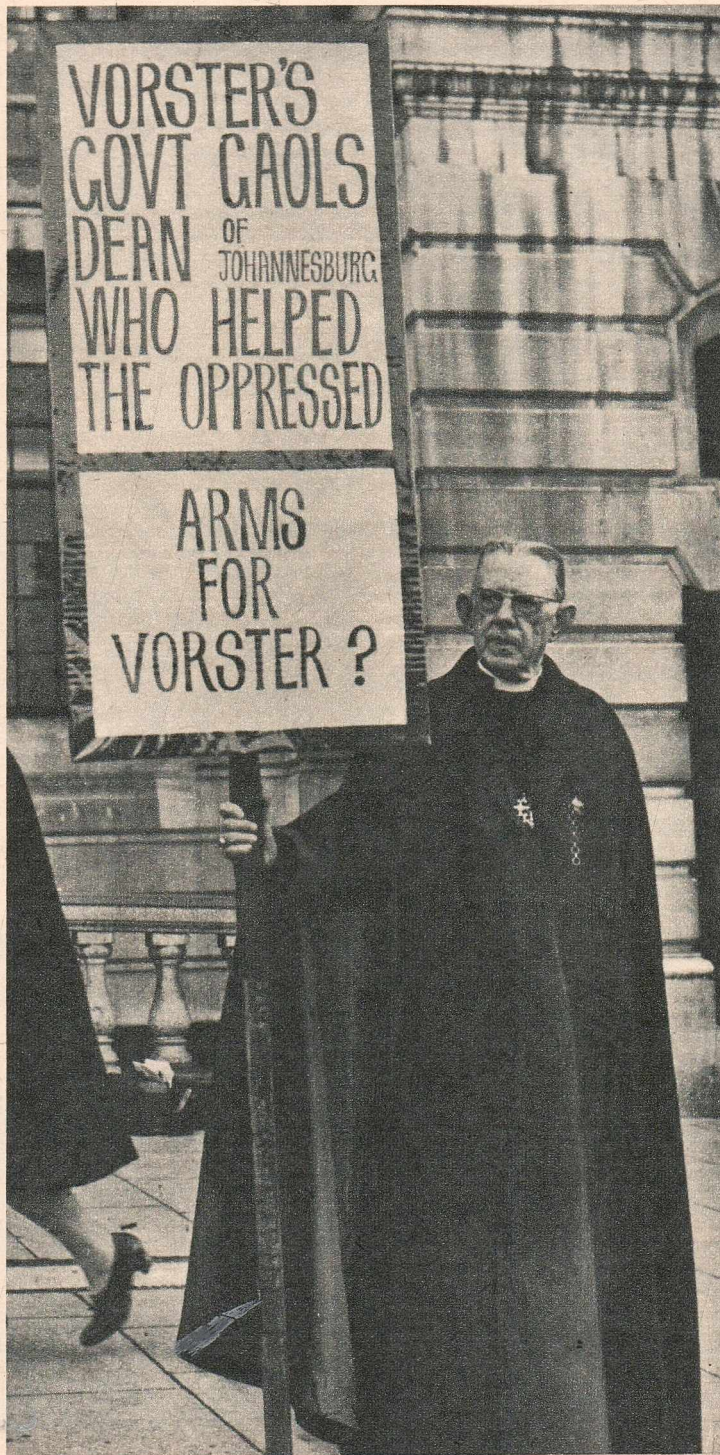

I. CIOARĂ

„EXISTĂ FOARTE PUȚIN TIMP...”

O lună trece repede — s-a spus când a fost anunțată prelungirea încetării focului (a treia oară din august '70) până la 7 martie, și iată-l, într-adevăr, pe observatorul conflictului din Orientul Apropiat aflați de-acum în situația de a încerca să discearnă, din unghiul celor trei săptămâni scurse, perspectivele ce se degajă pentru puținele zile ce au mai rămas până la data scadenței. Se exprima speranța, atunci, după 5 februarie, că noua perioadă de tăcere a armelor va oferi posibilitatea unei activități mai intense pe «frontul» diplomatic, în sensul unui impuls dat misiunii Jarring pentru a permite părților în cauză să depășească faza sondării intențiilor, să treacă la declarații de intenții. Au evoluat lucrurile pe acest făgaș? După cum se știe, o dată cu anunțarea acceptării prelungirii încetării focului, președintele R.A.U., Anwar Sadat, a propus începerea lucrărilor în vederea deschiderii Canalului de Suez, în schimbul retragerii parțiale a Israelului de pe malul răsăritean, propunere reluată și explicitată ulterior într-un interviu acordat săptămânalului american «Newsweek». Subliniind că, dacă retragerea parțială a trupelor israeliene va fi realizată, «voi garanta redeschiderea Canalului în decurs de 6 luni pentru comerțul internațional și voi prelungi încetarea focului până la o dată anumită pentru a da timp lui Gunnar Jarring să elaboreze detaliile», președintele R.A.U. s-a referit totodată la perspectiva unui tratat de pace, menționând că acesta va prevedea «inviolabilitatea și independența politică a fiecărui stat din regiune, inclusiv a Israelului, dacă, conform rezoluției Consiliului de Securitate (din 22 noiembrie 1967 — n.n.), acesta va restitui teritoriile noastre». Cît privește problema palestiniană, Anwar Sadat a declarat că rămîne să decidă palestinienii înșiși — printr-un referendum — dacă vor un stat separat, o federație sau o confederație cu Iordania, sau dacă vor să rămînă parte integrantă a acesteia. După un discurs în Knesset, destinat evident a fi răspuns la propunerea R.A.U., primul ministru israelian, Golda Meir, a arătat, într-o conferință de presă, că guvernul său «nu a respins propunerea președintelui R.A.U., Anwar Sadat, privind redeschiderea navigației pe Canalul de Suez, ci numai condițiile care însoțesc această propunere, adică retragerea forțelor israeliene de pe malul răsăritean al Canalului». Au intervenit totodată propunerile preliminare adresate părților interesate de către Gunnar Jarring, legate de modalitățile de aplicare a rezoluției Consiliului de Securitate din noiembrie 1967, propuneri considerate în cercurile diplomatice de natură «să permită ca negocierile inaugurate la începutul anului să facă un progres decisiv» (purtătorul de cuvînt al guvernului francez). După înmînarea răspunsului R.A.U. la memorandumul Jarring, secretarul de stat în Ministerul de Externe al R.A.U., Salab Gohar, a declarat că «răspunsul este pozitiv». Atitudinea adoptată de guvernul israelian, așa cum reiese după ședința acestuia din 21 ianuarie, vădește «propria sa dorință de a participa la negocieri fructuoase» dar totodată și punctele de vedere diferite de cele ale R.A.U., în mod special în problemele frontierelor și refugiaților. Precum se vede, prea puțini pași înainte...

Asupra unui fapt exista o convergență de păreri în rîndul observatorilor scenei politice din Orientul Apropiat, și anume că — așa cum sublinia «The Guardian» — «există foarte puțin timp pentru progres în negocieri. Ambele părți trebuie să acționeze rapid pentru a folosi ceea ce a mai rămas». Căci această situație, nici de război, nici de pace, acest «război al cuvîntelor» în curs de desfășurare sînt desigur preferabile unei încercări de forță. Dar singura cale cu adevărat sigură pentru evitarea reluării ostilităților, despre care nimeni nu știe ce amplitudine pot lua, este îndreptarea eforturilor pentru ajungerea la o reglementare politică, pe baza rezoluției Consiliului de Securitate din 1967.

episcopul demonstrează

În fața ambasadei din Londra a Republicii Sud-Africane au loc numeroase manifestații de protest împotriva politicii rasiste și a acțiunilor represive ale autorităților sud-africane. Printre purtătorii de sutană care au demonstrat zilele acestea împotriva sentințelor capitale pronunțate la un proces intentat unor clerici, între care și reverendul Gonville, s-a aflat și fostul episcop de Johannesburg, dr. Ambrose Reeves, expulzat de guvernul din Pretoria. În fața ambasadei sud-africane, episcopul protestatar poartă o pancartă cu o inscripție prin care cere ca rasiștii să nu fie sprijiniți prin furnituri de armament.

BERNA

FEMEILE AU CUVÎNTUL

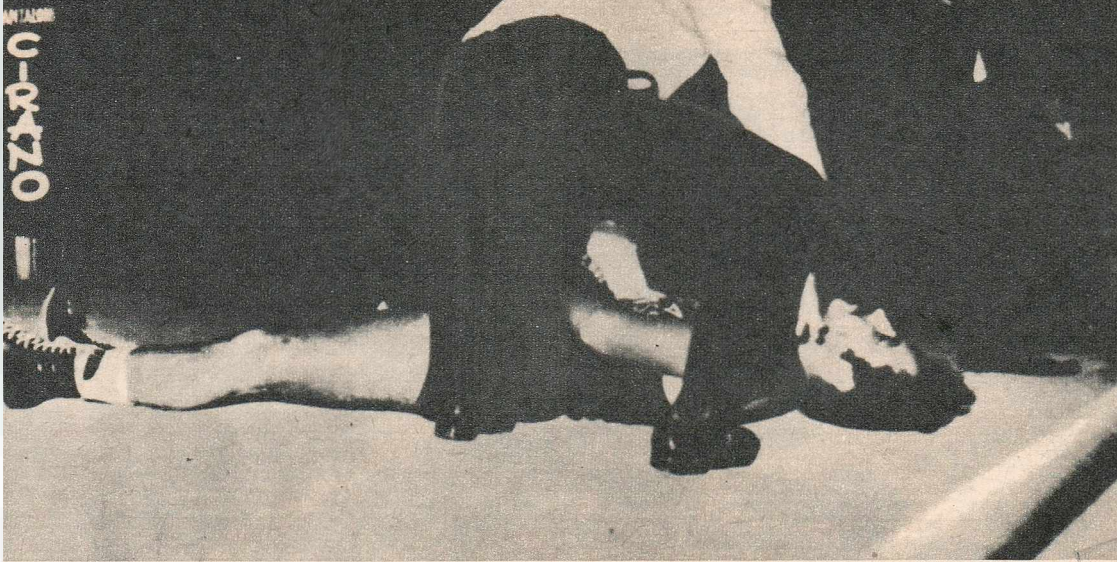
Corespondență specială de la Pierre LACREUSE

După 75 de ani de dispute, Elveția a recunoscut femeii calitatea de cetățean responsabil acordându-i dreptul de vot pe plan federal cu 621 403 voturi contra 323 596. Rezultatul scrutinului este considerat aici drept un marș înainte pe drumul perfecționării instituțiilor existente. Și dacă cetățenii elvețieni au primit vestea cu ușurare și mîndrie, a fost și pentru că au simțit îndreptate asupra lor privirile lumii întregi. În caz de eșec, cum și-a fi ascuns jena? Era vie încă în amintirea tuturor respingerea unui proiect asemănător în urmă cu șase ani. Cifrele au fost atunci, comparativ cu cele actuale, invers proporționale — 655 000 voturi contra și 323 000 pentru.

Pe ce căi s-a ajuns la acest «da» național? Se pare că acțiunea perseverentă a femeilor sprijinită de un număr mare de personalități politice, precum și o stare de spirit mai receptivă a populației au jucat rolul determinant. Dar să acorzi dreptul de vot e una și să-l folosești e alta. Trebuie așadar ca femeia elvețiană să devină conștientă de angajamentul pe care și l-a asumat pe plan național. Partidele vor trebui să organizeze cursuri de instruire cetățenească și reprezentantele fostului «sex slab» vor fi puse în situația de a se încadra în diversele grupări politice. Abia atunci votul în favoarea lor va dobîndi adevărata sa semnificație. Femeile nu vor avea de altfel prea mult de așteptat pînă cînd se vor prezenta pentru prima dată în fața urnelor: pe 5 și 6 iunie vor participa la scrutinul în legătură cu nou proiect al bugetului federal.

Nu ne mai rămîne decît să dorim ca sufragiul feminin cantonal să fie adoptat la fel de ușor ca și cel federal în cele douăsprezece cantoane și semicantoane care nu l-au acordat încă

Cu prilejul scrutinului elvețian care a avut loc recent, bărbații au votat pentru ultima oară singuri și s-au pronunțat pentru repararea unei vechi nedreptăți. La proximus scrutin femeile elvețiene vor fi și ele prezente la urne.

moartea pe ring

Un knock-out banal? Nu: un pumn fatal! Un pumn necruțător, care a pus capăt subit carierei și vieții tinărului boxer italian Jmberto Torcolacci. Cazul nu este nici primul, nici ultimul în anele boxului profesionist. De astă dată însă, fiind vorba de o speranță a sportului cu mănuși, presa din cercurile sportive italiene s-a scandalizat cerind să se întreprindă o anchetă erioasă. «Un alt tinăr moare pe ring — scrie Aldo Santini în «L'Europeo» — și publicul vrea să știe de ce boxul se află din nou sub acuzare». O acuzare legitimă, certă: pugilistul decedat avea 20 de ani și se afla la a treia întâlnire pe ring, era student a filologie și avea o inteligență ce depășea media obișnuită. Ziarele italiene consideră că sînt necesare modificări substanțiale în regulamentele întâlnirilor de pugilism, pentru a se evita alte tragedii pe ring.

mămica sandie shaw

Hotărît lucru, «moda maternității» s-a instalat temeinic și în lumea artistică occidentală. A avea unul sau mai mulți copii înseamnă a câștiga un plus de simpatie și de... încredere din partea spectatorilor. După o perioadă de reflux a popularității sale necontestate, cunoscuta cântăreață de muzică pop Sandie Shaw a intrat în unghiul de lumină al reflectoarelor TV și al flash-urilor. Numai că de astă dată nu lansează un nou șlagăr de succes, ci se prezintă pentru prima oară publicului în calitate de mamă, cu nițuța Grace în brațe.

cronica de trei secunde

VIITORUL ZERO

Iată ce ni se va întîmpla dacă... — și așa vrea să capăt deodată vocea sumbru-voioasă a lui... — dar să povestesc ce ni se va întîmpla dacă. Voi povesti exact cum am citit, ca să nu iasă vorbe și să se spună că am pus de la mine: un ordinator al companiei britanice de electricitate — prost programat, desigur — a trimis unui gospodar o notă de plată în valoare de 0 (zero) lire sterline. Omul ridică din umeri și nu plăti. Ordinatorul — constatînd că nu apare nimic — se supără și trimise două somații. Plictisit, omul trimise un cec în valoare de 0 (zero) lire și ordinatorul se liniști. Dar cînd cecul ajunse la bancă, ordinatorul băncii turbă în fața monștrușei erorii. «Și-a ars de minie toți transistorii» — a declarat directorul băncii.

Această poveste — care ne deschide perspective atât de clare în ce privește «proasta programare» — trebuie citită cu glasul sumbru al voiosului Hitchcock cînd vrea să ne sperie (și nu izbutește).

PREZENT ZERO

Niciodată această cifră zero nu mi s-a părut mai fascinantă.

niciodată n-am înțeles mai bine de ce denumeste ea toate începuturile

— de la începuturile întinericului, minciunii și pustiei pînă la acelea ale celor mai feerice porcării — niciodată n-am priceput mai adînc forța ei vitală, niciodată nu am asociat mai strîns și mai binefăcător

imaginea ei cu un cap omenesc și niciodată nu m-am întrebat mai ațîțat: «dar ce se găsește în acest cap de om care poate visa la zero oameni ca la cea mai năprasnică bucurie?»

Niciodată n-am găsit un răspuns mai lămuritor — și mai lămurit ca niciodată am înțeles de ce pe termometre zero este cifra care indică înghețarea apei, fiorul pustiului de gheață, fiorul frigului, fiorul morții.

Niciodată zero nu mi s-a părut mai înfricoșător ca în clipa cînd am citit această telegramă «France Presse»:

«Referendumul organizat la 31 ianuarie în Haiti pentru a ratifica hotărîrea președintelui François Duvalier de a-l desemna ca succesor pe fiul său, Jean-Claude, a dat, conform unui comunicat guvernamental, următoarele rezultate: 2 391 916 voturi pentru și 0 contra».

În acea zi, bătrîn explorator al junglelor și deșerturilor somptuoase care sînt zierele lumii, mi-am dat seama, contemplînd acel zero opus milioanei, că, în sfîrșit, am atins polul frigului absolut.

Radu COSAȘU

Deputatul englez ENOCH POWELL, cunoscut pentru pozițiile sale de frondă extremistă în rîndul partidului conservator, întreprinde un turneu politic într-o serie de țări din Europa Occidentală, avînd ca obiectiv combaterea eventualei aderări a Marii Britanii la Piața comună. Printre argumentele invocate de politicianul britanic în favoarea punctului său de vedere se află și acela că majoritatea categorică a englezilor (între 70 și 90 la sută) se opun alăturării Angliei la C.E.E. Powell încearcă totodată să convingă guvernele țărilor membre ale Pieței comune că nici ele n-ar avea de cîștigat de pe urma aderării Angliei.

din Pakistanul de Est, și Partidul poporului, care a învins în Pakistanul de Vest. Numai pe baza unui acord între aceste partide pare să fie posibilă adoptarea noii constituții pakistaneze, care trebuie să aibă loc la cel mult patru luni de la ultimele alegeri.

S-a anunșat eliberarea consulului brazilian ALOYSIO DIAS GOMIDE, răpit la 31 iulie 1970 în Uruguay de către membri ai organizației ilegale Tupamaros. Mai eficiente decît amplele cercetări întreprinse de poliție s-au dovedit, se pare, tratativele dintre răpitori și soția diplomatului brazilian, care le-ar fi oferit ca preț al eliberării soțului ei suma de 250 000 dolari.

FERNANDEL — bolnav, iată o știre care întristează și neliniștește pe toți acei spectatori — în număr de milioane — pe care marele comedian francez i-a înveselit în atîtea filme și în atîtea roluri interpretate pe scenă.

Actorul s-a îmbolnăvit grav în timpul turnării filmului «Don Camillo» și, deși a suferit două intervenții chirurgicale, nu se observă o ameliorare a stării sănătății sale. Cu toate acestea, Fernandel (68 de ani) a acceptat să onoreze invitația adresată de colegii săi de a asista la Gala marilor vedete care a avut loc zilele acestea la Paris.

La Manila se judecă procesul împotriva pictorului bolivian BENJAMIN MENDOZA, acuzat de tentativă de asasinat împotriva papei Paul al VI-lea, cu ocazia vizitei acestuia în Filipine. Apărarea încearcă să schimbe încadrarea juridică a faptei lui Mendoza, declarat anterior, de către medici, bolnav mintal.

Scena politică pakistaneză se află din nou în plină agitație. Faptul că au trebuit să treacă aproape trei luni de la alegerile din 7 decembrie 1970 pentru ca Adunarea națională să fie convocată la data de 3 martie 1971 este el însuși semnificativ. În prezent, președintele Pakistanului, YAHYA KHAN, depune eforturi insistente pentru realizarea unei coaliții între Liga Awami, cîștigătoarea alegerilor

În legătură cu procesul înscenat împotriva militantei de culoare Angela Davis, care urmează să înceapă la începutul lunii martie, filozoful american HERBERT MARCUSE a declarat în cadrul unui interviu televizat: «A fost cea mai bună sau una dintre cele mai bune eleve ale mele... Era una dintre persoanele cele mai puțin înclinate spre violență pe care le-am cunoscut... Nu pot concepe că ar fi conspirat sau participat la acte de violență».

Sînt întrebate telefonic (la 15 42 64) sau prin scrisori adresate revistei «Flacăra» (Piața Științei nr. 1) și direcției generale ADAS (str. Smîrdan nr. 5) dacă se mai pot solicita calendare de perete și calendare-fluturași promise în mod gratuit tuturor cititorilor, încă din primele zile ale acestui an. Răspund afirmativ, precizînd că nu se vor expedia materialele de popularizare amintite decît celor care vor indica adresa scrisă, astfel încît să poată fi... citită. Aceasta deoarece unele plicuri s-au întors cu mențiunea caragialesca: «adresant necunoscut».

Iată acum cîteva răspunsuri care se referă — exclusiv — la asigurările de persoane practicate de ADAS.

TATIANA ILIE, Peretu — Teleorman. Doriți să știți dacă *Asigurarea viageră de deces cu plata primelor pe timp limitat* este mai avantajoasă decît *Asigurarea viageră de deces cu primă unică*? Este mai greu să răspund direct la o astfel de întrebare, deoarece condițiile asigurărilor respective, avantajele oferite etc. sînt intrucîtva diferite. Oricum, suma maximă ce poate fi asigurată nu poate fi mai mare de 5 000 de lei. Cum dv. scrieți că doriți să plătiți dintr-o dată prima, vă recomand să solicitați *Asigurarea viageră de deces cu primă unică*.

ANCA FLORUȚA, Timișoara. Da, combinațiile de litere înscrise în polița de *Asigurare mixtă de viață* pot fi schimbate la cererea asiguraților. Nu cred că un lucrător al Administrației Asiguraților de Stat a refuzat să vă satisfacă o astfel de dorință. Trebuie să fie vorba de o neînțelegere care s-a și rezolvat — probabil — de cînd mi-ați scris.

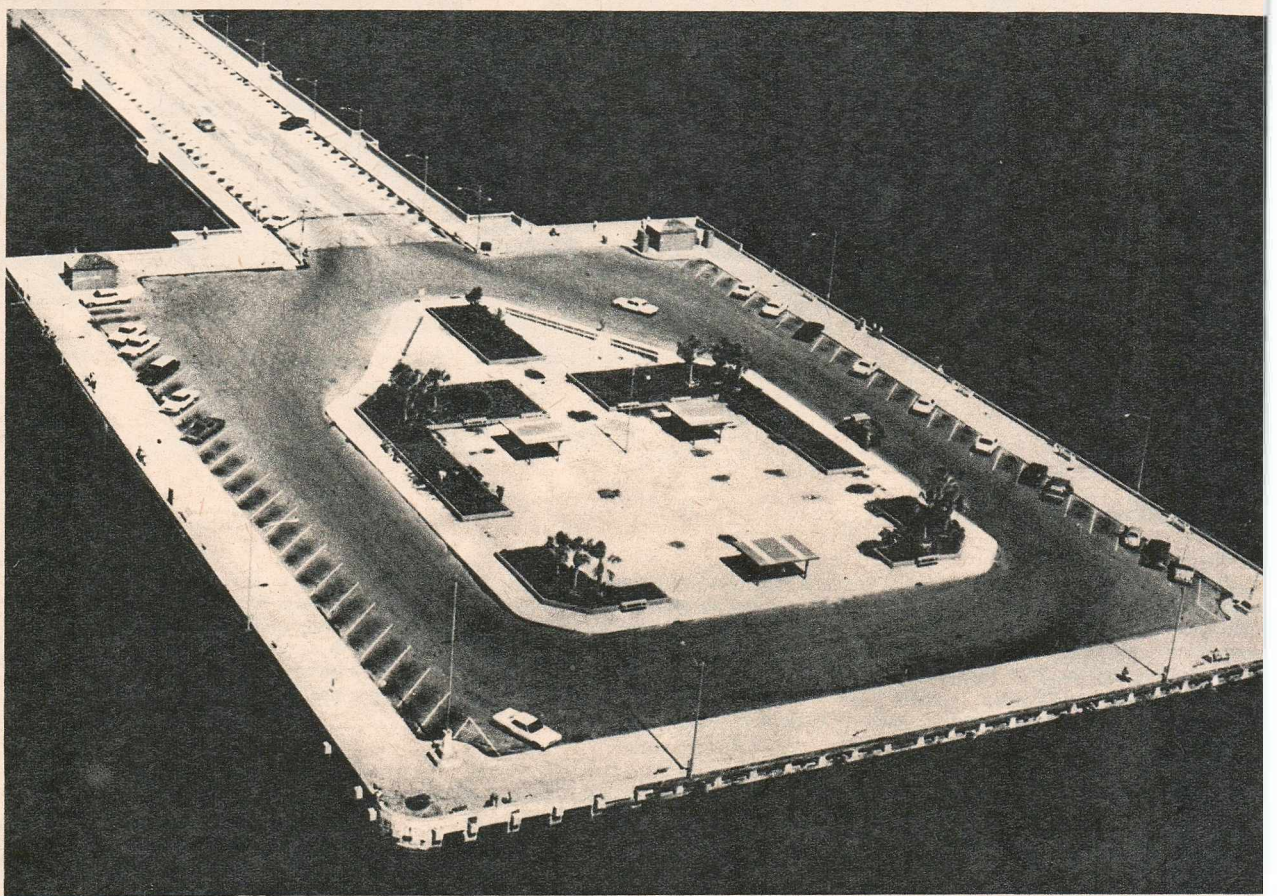
ANDREI BOIU, Florești. Nu socotiți necesar să încheiați o asigurare de accidente deoarece, după cum scrieți, norocul v-a ajutat să nu aveți nevoie de o astfel de măsură de prevedere. De, poetul spune că... «norocul este o fată ușuratică».

ALEXANDRU DINA, Cluj. Asigurarea mixtă de viață nu poate fi încheiată de persoane în vîrstă de peste 60 de ani. Ce se poate face avînd în vedere cei 62 de ani ai dv.? Puteți încheia, de exemplu, o asigurare de accidente (limita de vîrstă: 70 de ani) sau o asigurare de economie și invaliditate permanentă din accidente. Desigur, avantajele nu sînt identice cu cele ale asigurării mixte de viață. Aveți totuși posibilitatea să luați o măsură de prevedere care vă poate fi foarte utilă.

LUCA VLADIMIR, Galați. Doriți să aflați care este suma maximă pe care o plătește Administrația Asiguraților de Stat celor care au rămas cu o invaliditate permanentă ca urmare a unui accident de circulație automoto și au avut prevederea să încheie o *Asigurare «Turist»*. Suma respectivă este: 25 000 de lei.

GHEORGHE DINU, Pașcani. Dumneavoastră, care predați limba franceză, ați auzit desigur cunoscutul proverb «*A bon entendeur, salut!*» Vi se cuvin aceste cuvinte deoarece m-ați ascultat și ați încheiat o *Asigurare cu termen fix*, beneficiar fiind fiul dv. Era firesc să se bucure, deși nu este la o vîrstă cînd să înțeleagă profunzimea unui astfel de gest. Peste ani va înțelege grija dv. părintească și — cine știe? — îi va fi o bună povață, un bun îndemn.

DUMITRU PREDĂ, Ioco. Administrația Asiguraților de Stat practică într-adevăr și o asigurare mixtă de viață cu caracterul dorit de dv. Este vorba de *Asigurarea mixtă de viață și suplimentară de accidente*. Cum despre această măsură de prevedere am mai scris în rubricile precedente, voi menționa azi numai amănuntul că, în caz de invaliditate permanentă totală sau de deces din accident, ADAS plătește de 5 ori suma asigurată înscrisă în poliță. Este o particularitate care poate interesa pe oricine.

înapoi
la perioada
lacustră?

Ca și în multe alte orașe și centre, la St. Petersburg problema parcării autovehiculelor devenise sufocantă. Pînă cînd într-o bună zi cineva a citit, sau poate că și-a amintit din anii de școală, despre construcțiile lacustre pe care stră-strămoșii noștri le ridicau atunci cînd se aflau în criză de spațiu locativ. Edilii orașului de pe coasta Floridei au preluat deci soluțiile străvechi pentru construirea de parcaje și, precum se vede, le-au adăugat și ceva tehnică nouă.

Spre a nu-și pierde — eventual — nici unul din clienții săi, firma Master Blenders Ltd din Londra a inițiat — după doi ani de studii — o nouă formă de satisfacere a gustului băutorilor de whisky. Astfel, orice cumpărător al unei casețe de 5 sticle (4 cu whisky de malț și 1 cu whisky din grâu) primește și cele necesare pentru ca să-și facă amestecul de băutură preferat, ca tîrie și savoare, după dorință, și apoi, comunicînd firmei dozajul, să primească, la o comandă mai importantă, băutura aleasă, purtînd pe etichetă numele său propriu.

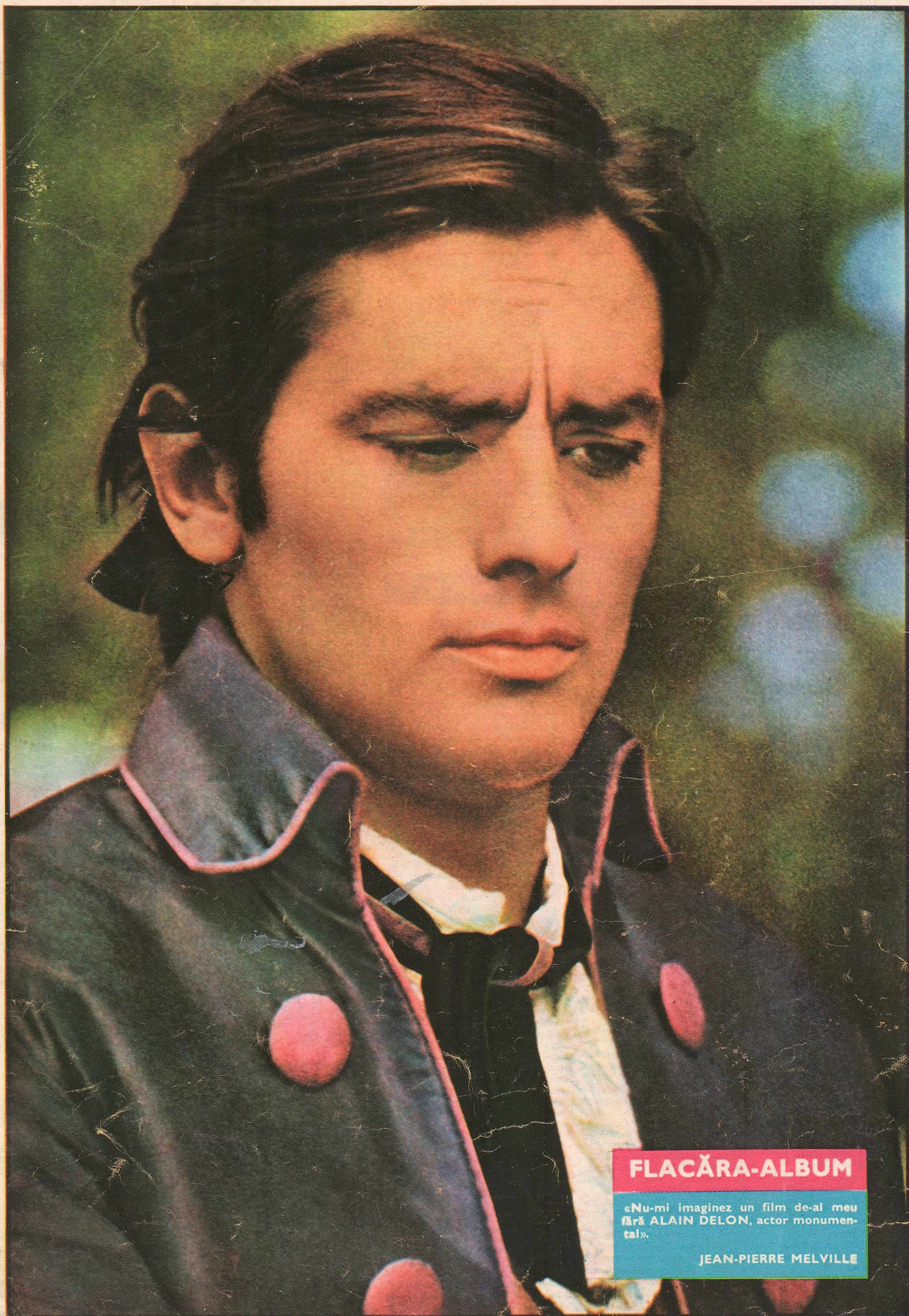
whisky self-service

Momentul 1. Un bondar uriaș și zgomotos apare pe cerul Arcticii tulbură liniștea stăpinului alb al întinderilor albe, așîfîndu-i curiozitate
Momentul 2. Fatală curiozitate! Viclean ca nici o altă ființă cumoscu pe continentul liniștii, bondarul își întinde o gheară lungă-lungă, înțeaș și... Și nimic! Bătrînul urs, care pentru o fracțiune de secundă și-a pierd înțelepciunea și prevederea proverbiale, a adormit. Somn greu și suficient de lung pentru a fi învăluit într-o rețea și dus să-și petreacă restul zilei într-o grădînă zoologică. Nu va mai flămînzii, nu va mai suferi de frig cumplit. Dar nici nu se va mai bucura de gustul incomparabil al vinătoare libere în apele înghețate.

cum e mai bine:
sătul sau flămînd.

FLACĂRA-ALBUM

«Nu-mi imaginez un film de-al meu fără ALAIN DELON, actor monumental».

JEAN-PIERRE MELVILLE